

De Fabel van de illegaal

krant tegen racisme

nr. 82/83

voorjaar

2007

www.defabel.nl

Apartheid in de gezondheidszorg

Op papier hebben illegalen recht op “medisch noodzakelijke zorg”. Toch staat de toegang tot die zorg onder zware druk door de maatschappelijke uitsluiting en de onwil van de overheid om voldoende geld en middelen beschikbaar te stellen. Dat leidt nogal eens tot zieke mensen die moedwillig niet worden geholpen en zelfs tot sterfgevallen die men had kunnen en moeten voorkomen.

Per 1 januari 2007 beëindigde de gemeente Leiden de betaling van een ziektekosten-verzekering voor 20 afgewezen vluchtelingen. Die behoren tot “het Leidse dossier”, een groep van oorspronkelijk ongeveer 60 vluchtelingen die van de gemeente enige steun kregen in hun strijd voor een verblijfsvergunning. Hoewel de kans op een generaal pardon voor lang in Nederland verblijvende vluchtelingen eind 2006 steeds groter werd, ontnam de gemeente de vluchtelingen dus de zekerheid van het recht op ziektekosten-vergoeding. De vluchtelingen wonen al lang in Leiden en een aantal van hen is chronisch ziek. Volgens de gemeente zou de groep ten onrechte meeverzekerd zijn op het ROA-contract dat de gemeente afgesloten heeft voor vluchtelingen in de reguliere asiel-procedure. De gemeente liet in een brief aan de vluchtelingen weten dat ze “gewoon” gebruik kunnen maken van een andere voorziening, namelijk het gezondheidsnetwerk van stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL), dat begin jaren 90 op initiatief van De Fabel tot stand kwam.

Koppelingsfonds

Deze GIL-structuur werkt echter niet als een ziektekostenverzekering en biedt daardoor ook veel minder garantie op goede medische zorg. Hulpverleners kunnen met een formulier de kosten van de zorg aan illegalen declareren bij GIL, dat de rekeningen betaalt en later zelf declareert bij het landelijke Koppelingsfonds. Zo vormt GIL een intermediair tussen de individuele hulpverlener en het Koppelingsfonds. Dat blijkt van groot belang voor het instandhouden van het zorgnetwerk.

Vervolg op pagina 13

LUMC-ziekenhuis in Leiden.

Foto: Eric Kreibers

Illegalenbajes in Alphen
zie pagina 6

Nazi's hakken met boksbeugel en ploertendoder in op demonstranten

Op 3 februari 2007 probeerde de fascistische Nationalistische Volks Beweging (NVB) een bijeenkomst te beleggen in een zaal in Uitgeest. Zo'n 80 actievoerders van Anti-Fascistische Aktie (AFA) wilden daartegen demonstreren, maar werden aangevallen door 25 nazi's, waaronder aanhangers van Blood & Honour (B&H) Nederland. Die gebruikten daarbij een ploertendoder, een boksbeugel, een grote zaklantaarn, een ketting, afgezaagde biljartkeuen en bierflessen.

De NVB¹ werd in maart 2006 opgericht, en is een afsplitsing van de fascistische Nationale Alliantie.² De organisatie is zeer openlijk extreem-rechts. Het NVB-logo is namelijk een vrijwel exacte kopie van het logo van de NSB die in de Tweede Wereldoorlog collaboreerde met de nazi's. Ook de slogan “Voor volk en vaderland” heeft men van de NSB overgenomen. Drijvende krachten achter de NVB zijn de bestuursleden Wim Beaux uit Amsterdam, Gerard de Wit uit Delft, Gerhard Neid uit West-Friesland en Peter van Egmond uit Velsen-Noord. Ton Steemers uit Schagen ontwierp het partijlogo. Afgezien van Neid waren allen eerder actief in de in 1998 verboden CP'86. De NVB kan dan ook beschouwd worden als de opvolger van die partij. In november 2006 demonstreerde de NVB met een kleine 100 aanhangers in Middelburg tegen de komst van een moskee. En dat is een relatief groot aantal voor zo'n nieuwe beweging.

De NVB-bijeenkomst van 3 februari vond plaats in verenigingsgebouw De Opmaat in het Noord-Hollandse Uitgeest. De beweging had de zaal onder valse voorwendselen afgehuurd. Als ordedienst had men leden van de nauw verwante nazistische organisatie B&H Nederland ingeschakeld. Tussen beide groepen bestaat overigens een personele overlap. B&H Nederland staat onder leiding van Erik de Graaf uit IJmuiden en telt minimaal enkele tientallen leden met daaromheen een veelvoud aan aanhangers en “supporters”. De organisatie maakt deel uit van een internationaal B&H-

netwerk. In diverse landen zijn afdelingen ervan verboden. Eind 2006 rolde de Belgische justitie nog een Vlaamse B&H-afdeling op. Daarbij werden honderden wapens in beslag genomen. De Belgische groep wordt verdacht van het voorbereiden van terroristische aanslagen. B&H Nederland wordt ook wel B&H Traditional³ genoemd, en moet niet verward worden met de nog radicalere Nederlandse B&H/Racial Volunteer Force (RVF).⁴

Ardennen

Kort na aanvang van de bijeenkomst kwamen de 80 anti-fascisten aanlopen die zich gewelddoos met herrie en spandoeken voor de deur van de zaal wilden manifesteren. Maar die kans kregen ze niet. Een vijftientigtal aanhangers van de NVB en B&H Nederland zetten direct de aanval in, stormden op de demonstranten af en sloegen er met de wapens op los. Daarbij gaf NVB-kopstuk Steemers aanwijzingen als “de linie moet strakker” en “over links”. Ongetwijfeld maakten de B&H Nederland-leden daarbij gebruik van de ervaringen die zij opdeden tijdens een door hen georganiseerd paramilitair trainingskamp in de Belgische Ardennen. De anti-fascisten konden zich slechts verdedigen met lijf en leden, een enkeling met een dunne lat van een in de strijd gesneuveld actiebord.

Vervolg op pagina 3

Pardonvoorstel hulporganisaties liet veel vluchtelingen buiten de boot vallen

Het nieuwe kabinet van CDA, PvdA en ChristenUnie is een feit, evenals het langverwachte en veel-besproken generaal pardon voor afgewezen vluchtelingen. VluchtelingenWerk, INLIA¹ en het Landelijk Overleg Gemeente-besturen Opvang en terugkeer-beleid (LOGO) kwamen tijdens de kabinetsformatie al met een voorstel voor een regeling.²

In 2006 overlegden de drie organisaties met diverse politieke partijen over een pardonregeling. Daarop stuurde men begin januari 2007 een brief aan formateur Wijffels en de onderhandelaars Balkenende, Bos en Rouvoet. Men drong erop aan om tegemoet te komen aan de wens van de Kamermeerderheid om “schoon schip te maken” via een pardonregeling voor vluchtelingen die voor 1 april 2001 asiel hebben aangevraagd. Het initiatief werd gesteund door de Raad van Kerken, Vluchtelingen Organisaties Nederland (VON), stichting 26.000 gezichten, stichting Vluchteling, Defence for Children International, Landelijk Ongedocumenteerden Steunpunt (LOS), de Amsterdamse steungroep ASKV, en stichting Een Royaal Gebaar.

Criteria

Er werd al lange tijd gepleit voor een generaal pardon, maar dat was tijdens het vorige kabinet kansloos vanwege de keiharde opstelling van de VVD en met name minister Verdonk. Zonder de VVD, en met de PvdA en de ChristenUnie heeft de nieuwe regering nu wel een principe-afpraak over een pardonregeling gemaakt. Hoe die regeling en de voorwaarden daarvan er in de praktijk uit zullen gaan zien, moet nog blijken. Daarom is het belangrijk dat er van onderop - door vluchtelingen, steungroepen en anderen - zoveel mogelijk druk blijft bestaan op de regeringspartijen. De overheid heeft er immers belang bij om de pardon-regeling zo beperkt mogelijk te houden door middel van allerlei strenge criteria. Door druk van onderop kan de regeling zo ver mogelijk opgerekt worden, zonder mee te gaan denken in het selectieproces van de overheid.

Maar daar wringt de schoen, want de drie organisaties strijden helemaal niet van onderop. Zowel VluchtelingenWerk als INLIA spelen al jaren trouw een rol in het deportatiebeleid. Af en toe hebben ze kritiek, maar die richt zich nooit tegen de fundamenteen van “het vreemdelingenbeleid”. Nog opmerkelijker is dat ook LOGO meedoet aan het initiatief. Dat maakt namelijk zelf deel uit van die overheid waaraan de drie organisaties hebben gevraagd om “schoon schip te maken”. Die overheid die al jarenlang “schoon schip” heeft gemaakt door illegalen uit te sluiten, op te sluiten en uit te zetten.

Kansloos

Het voorstel van de drie organisaties ging vooral over wie er niet voor het pardon in aanmerking zouden mogen komen. Ten eerste alle afgewezen vluchtelingen die na 1 april 2001 - de datum waarop de nieuwe Vreemdelingenwet inging - asiel hebben aangevraagd, met als enige uitzondering eventueel nagereisde familieleden die voor 1 december 2006 zijn aangekomen. Over de grote groep migranten zonder asiel-achtergrond heeft men het niet eens, die vallen kennelijk als vanzelfsprekend buiten de boot. Ten tweede de vluchtelingen die eerder zijn geweigerd wegens oorlogsmisdaden,³ of die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf hebben gekregen. Daarbij zou gekeken moeten worden naar de hoogte van de straf en de verblijfsduur in Nederland. Ten derde de vluchtelingen die ongewenst zijn verklaard wegens “een risico voor de nationale veiligheid”. Sinds 11 september 2001 zijn er wereldwijd nogal wat mensen willekeurig vastgezet of gedeporteerd om allerlei twijfelachtige redenen. Vooral Arabieren en Afghanen worden de dupe van dit anti-terrorismebeleid. Ten vierde, en als klap op de vuurpijl, wilden de drie organisaties ook de vluchtelingen af laten vallen die eerder uit Nederland zijn “vertrokken”. Dat zou vooral gaan om vluchtelingen die uitgezet zijn naar hun land van herkomst of een ander Europees land, en die daarna zijn teruggekeerd naar Nederland.

Maar wie zouden er na zo’n strenge selectie eigenlijk nog wel onder de voorstelregeling vallen? Ten eerste alle vluchtelingen die nog asiel aangevraagd hebben onder de oude Vreemdelingenwet en die tot nu toe ook onder een rijksregeling voor onderdak en levensonderhoud vallen. Die staan in principe geregistreerd bij de IND, de COA, NIDOS of gemeenten. Ten tweede de vluchtelingen die niet meer onder zo’n rijks-regeling vallen, maar nog wel in afwachting zijn van een definitief besluit van de rechter, of die contact hebben met een terugkeerorganisatie. Ook zij zijn bekend bij de IND.

En tot slot de vluchtelingen die zijn afgewezen en onder geen enkele regeling meer vallen. Die zouden echter wel aan de hand van gemeentepapieren moeten kunnen aantonen dat ze Nederland in 2006 niet hebben verlaten. Maar het is erg lastig voor vluchtelingen om te bewijzen dat men al die tijd in een bepaalde gemeente heeft geleefd. Juist omdat de overheid steeds probeert om uitgeprocedeerde en illegaal gemaakte vluchtelingen zoveel mogelijk van alles uit te sluiten en hun contacten met de rest van de samenleving te verbreken. En op hun beurt proberen veel afgewezen vluchtelingen ook om zichzelf zoveel mogelijk onzichtbaar te maken, uit angst voor arrestatie en deportatie. Het voorstel van de drie organisaties gaf niet aan hoe de overheid daarmee om moest gaan. Wel stelde men braaf dat met het voorstel “een aanzuigende werking wordt voorkomen”.

Polderoverleg

Het is nu nog onduidelijk of het initiatief van de drie invloed heeft gehad op de uiteindelijke pardonregeling van de nieuwe regering. Duidelijk is wel dat dit soort voorstellen alle toekomstige pogingen om een ruimer pardon af te dwingen bijzonder moeilijk zullen maken. Steungroepen zouden niet de illusie moeten hebben dat ze als gelijkwaardige partners kunnen meedenken met de overheid over een oplossing voor de vele uitgesloten vluchtelingen. De uitkomst van zulk polderoverleg staat namelijk al van tevoren vast: strenge selectie en de meeste vluchtelingen verliezen. Het is schandalig dat zowat het hele veld van vluchtelingen-steunorganisaties zich achter dit zeer beperkte voorstel heeft geschaard.

Jan Tas

Noten

- ¹ Zie: “*INLIA steunt vooral de overheid*”, Jan Tas. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11016f64.htm>.
- ² “*Gezamenlijk voorstel pardonregeling asielzoekers*”, VluchtelingenWerk Nederland, INLIA, LOGO. Op: *VluchtelingenWerk-website* <www.vluchtelingenwerk.nl/1278-Gezamenlijk_voorstel_pardonregeling_asielzoekers_.html>.
- ³ Zie: “*Alleen vluchtelingen vervolgd voor oorlogsmisdaden*”, Jan Tas. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11043f65.htm>.

Uit de illegaliteit

Een snelle dood in Afrika

De 27-jarige Samuel Milla is geboren in Liberia. Zijn vader verliet het gezin toen hij nog maar een klein kind was. Omdat zijn moeder de Kameroense nationaliteit had, ging ze met Samuel in haar geboorteland wonen. Jaren later werd ze gearresteerd, omdat ze lid was van een politieke oppositiepartij. Samuel was bij de arrestatie niet aanwezig, maar werd door de burens gewaarschuwd. Hij dook onder en later vernam hij van kennissen dat zijn moeder door het Kameroense leger was vermoord. Daarop ontvluchtte hij het land als verstekeling op een schip, waar hij een hiv-infectie opliep. Hij kwam in Nederland terecht, maar vroeg geen asiel aan. Hij kende niemand en wist de weg niet. Gelukkig bleek hij in Leiden onderdak te kunnen krijgen.

Omdat hij dringend medische zorg nodig had, bezocht hij het inloopspreekuur van De Fabel. Hij ging naar het ziekenhuis en kreeg ook medicijnen. Om een betere toekomst te krijgen, wilde hij natuurlijk graag verblijfsrecht hebben. Maar alleen al het aanvragen van een verblijfsvergunning is de laatste jaren steeds moeilijker geworden. Zeker voor Samuel is dat lastig, omdat hij analfabeet is. De Fabel ondersteunde hem daarom zoveel mogelijk bij het vertalen en uitleggen van brieven en formulieren. Maar dat was niet genoeg. Hij moest ook een paspoort zien te krijgen, want als vluchteling had hij geen identificatiebewijs bij zich gehad. Maar hij wist niet of hij de Liberiaanse of de Kameroense nationaliteit had. Bovendien had hij helemaal geen geld om de legeskosten te betalen voor de aanvraag van een verblijfsvergunning. Tenslotte stond hij niet bij een gemeente ingeschreven, zodat onbekend was waar hij zijn aanvraag zou moeten indienen. Omdat sprake was van een medische noodsituatie, diende zijn advocaat daarom meteen maar rechtstreeks een aanvraag in bij de IND, in plaats van bij een gemeente. De IND wees de aanvraag af, omdat hij de legeskosten niet had betaald. De advocaat maakte daartegen bezwaar.

Na enige tijd lukte het Samuel om een Kameroens paspoort te krijgen. Hij kon tegenover de Nederlandse overheid dus bewijzen dat hij bestond. Gelukkig kende het Aidsfonds hem de subsidie toe die een Leids ziekenhuis voor hem had aangevraagd. Daardoor kon hij een hernieuwde aanvraag betalen. Na veel moeite kon hij samen met een Fabel-begeleider de ingevulde aanvraagformulieren bij een ambtenaar van de gemeente Leiden inleveren. Hij kreeg een verblijfssticker in zijn paspoort, waardoor hij een half jaar in Nederland mag blijven. Van de noodopvanginstelling STUV krijgt hij sinds kort wat leefgeld. Het wachten is nu op de beslissing van de IND. Samuel is als hiv-patiënt aangewezen op medische behandeling in Nederland. Als hij zou teruggaan naar Afrika, dan zou hij snel sterven. *Samuel Milla is een schuilnaam.*
Harry Westerink

Interventieteam op illegalenjacht valt kerk binnen

De Portugeestalige migrantenkerk in Rotterdam.

Zeven mensen in burgerkleding bonsden kort voor het begin van een dienst hard op de kerkdeur. Toen verschrikt werd opengedaan, legden ze niet uit wie ze waren, maar vroegen ze meteen alle aanwezigen naar hun papieren. Pas later bleek dat het ging om leden van een interventieteam van de gemeente Rotterdam. Men doorzocht grondig de hele kerkruimte, ook de wc's en de kasten. Na enige tijd kwamen er ook nog twee politie-agenten aan. Men wilde op de eerste verdieping de verblijfplaats bekijken van een Angolese man en zijn vijfjarig zoontje. Toen gevraagd werd naar de machtiging voor de inval, verlieten de ambtenaren schielijk het pand. De politie nam echter wel drie ook aanwezige Brazilianen zonder verblijfsvergunning mee, twee mannen en een vrouw. De vrouw werd in haar cel door de politie grof behandeld. Ze kreeg nauwelijks iets te eten en ook geen maandverband. Ze werd later overgebracht naar het Rotterdamse uitzetcentrum en is op 19 januari naar Brazilië gedeporteerd. Ook de andere twee werden uitgezet.

Gereedschapskist

Via interventieteams let Rotterdam op zijn “probleembewoners”, aldus de gemeente-bestuurders, die laaiend enthousiast zijn over de eigen “Rotterdamse deur tot deur-aanpak”.¹ Op die zo kenmerkende rechts-populistische “niet lullen maar poetsen”-manier hemelt men ambtenaren op die niet achter hun bureau blijven zitten, maar “het wilde westen” van Rotterdam intrekken. Daar vangt men illegalen en maakt men ook anderen aan de onderkant van de samenleving het leven zuur. Dat weten de bestuurders wel te waarderen. De “Rotterdamse aanpakkers” zouden als “publieke ondernemers voortdurend in beweging zijn” en “de navelstaarderige, verkokerde werkwijze” van veel ambtelijke organisaties bestrijden. Het Project Interventieteams won in 2004 daarom de eerste Rotterdamse Aanpak Prijs voor “de meest ondernemende Rotterdamse ambtenaren”. Wethouder Marco Pastors reikte daarbij als prijs en als “symbool voor aanpakkers” een “stoere” gereedschapskist uit aan projectcoördinator Barend Rombout.

Volgens de gemeente Rotterdam bevorderen de interventieteams “op een ongewone manier” de veiligheid in de stad.² De team zijn echter inmiddels een stuk minder “ongewoon” en maken het leven van illegalen juist een stuk onveiliger. Officieel mogen ze alleen met een huiszoekingsbevel of met toestemming van de bewoners huizen binnenvallen. Zoals ook bij de razzia van 9 januari, komt het echter nogal eens voor dat de politie dat ongevraagd en zonder toestemming doet. Men komt dan dus op voor “de veiligheid in de stad” door de eigen regels te overtreden.

De Protestantse Kerk in Nederland (PKN) liet weten de inval “zeer ernstig” te vinden. “Veel asielzoekers hebben in het verleden onderdak gevonden in “witte kerken”. Daar is de politie voor zover wij weten nooit binnen gekomen. Dat dit nu wel bij een migranten-kerk gebeurt, is voor ons aanleiding voor nader onderzoek”, aldus een PKN-woord-voerder. Ook De Fabel van de illegaal heeft in het verleden het initiatief genomen tot een - zeer succesvol - kerkasiel voor vluchtelingen.³ Directeur John van Tilborg van de christelijke vluchtelingensteunorganisatie INLIA noemde de inval “zeer gevoelig” en beriep zich op “een stilzwijgende afspraak uit 1986 dat de politie de kerkelijke nachtopvang voor illegalen op z'n beloop laat, mits de kerk de opvang meldt”.

Harry Westerink

Kerken zijn eeuwenlang beschouwd als toevluchts-oorden en schuilplaatsen die geen last zouden mogen ondervinden van staatsrepressie. Toch viel op 9 januari 2007 na een anonieme kliktip een gemeentelijk “interventieteam” een Portugeestalige migrantenkerk in Rotterdam binnen. Na interventie-teams in de glastuinbouw, de horeca en de bouw roken dit soort teams sinds een paar jaar ook illegalen uit via razzia's in privé-woningen.

Nazi's vallen demonstranten aan. Op de voorgrond loopt Blood & Honour Nederland-kopstuk Erik de Graaf. In het midden met het NVB-logo op de jas Ton Steemers.

Marcel Dootjes van Blood & Honour Nederland schopt een demonstrante.

Vervolg van voorpagina
“Nazi's hakken met boksbeugel en ploertendoder in op demonstranten”

Na een veldslag van enkele minuten kwamen de politie en de ME tussenbeide. Die arresteerden alleen de nazi's, omdat die overduidelijk en zonder aanleiding de gevechten waren begonnen. Eén anti-fascist belandde met een gebroken kaak in het ziekenhuis, anderen kwamen er met lichtere verwondingen vanaf. De linkse activisten werden door de politie terug begeleid naar hun bussen en verlieten Uitgeest. De NVB-bijeenkomst kon door de schermutselingen die dag geen doorgang vinden en werd ontbonden. Tientallen niet-gearresteerde NVB-aanhangers moesten daarop onverrichterzake huiswaarts keren. Dat was niet de eerste tegenslag voor de NVB. In oktober 2006 werd in Haarlem ook al een NVB-bijeenkomst door de politie ontbonden. Iets minder dan 20 anti-fascisten hadden zich toen op een geweldloze wijze voor de deur geposteerd.

Kopstukken

Voorop in de gevechten in Uitgeest ging B&H-leider Erik de Graaf, bijgestaan door penningmeester Marcel Dootjes uit Zwanenburg. Die ging helemaal los en hakte in op iedereen die hij in zijn vizier kreeg. Ook de NVB-ers en broers Wijnand en Marcel de Putter lieten zich compleet gaan. Wouter Eekels sloeg linkse activisten met een ploertendoder. Andere aanwezigen, zoals de NVB-bestuursleden Beaux en De Wit, mengden zich niet in de aanval. Een opvallende aanwezige was overigens Paul Peters, leider van Voorpost Nederland. Voorpost is een Vlaams-Nederlandse organisatie die nauw tegen het Vlaams Belang aanschurkt. Peters, zelf niet bij de gevechten betrokken, werd wel samen met De Graaf en Dootjes gearresteerd. Zijn vrijage met openlijke neo-nazi's zal hem bij Voorpost niet door iedereen in dank afgenomen worden. Die club probeert zich immers respectabel voor te doen.

Op allerlei extreem-rechtse fora ging direct de vlag uit over deze aanval op de anti-fascisten. Die worden immers niet vaak zo grootschalig belaagd door nazi's, en zeker niet gewapenderhand. Maar vanwege het geweld en de wapens zal deze aanval juist een negatief effect hebben op de extreem-rechtse beweging. Men zal immers nog meer dan voorheen in de gaten gehouden en tegengewerkt worden door justitiële en andere overheidsdiensten. Ook heeft de NVB via de samenwerking met B&H Nederland en de gewelddadigheden duidelijk kleur bekend. Sommige nationalisten hebben hun ongenoegen daarover al kenbaar gemaakt, en het zal de NVB ongetwijfeld leden en sympathie gaan kosten. De anti-fascistische beweging gaat zich op zijn beurt zorgvuldiger voorbereiden op dit soort confrontaties, want zoiets mag vanzelfsprekend geen tweede keer gebeuren.

Gerrit de Wit

Noten

1. “Project Interventieteams wint Rotterdamse Aanpak Prijs”. Op: Nieuw Rotterdams Tij-website <www.nieuwrotterdamstij.nl/read/111/rotterdamse_aanpak_prijs>.
2. “Interventieteams pakken problemen huis-voor-huis aan”. Op: Stadskrant Rotterdam-website <www.stadskrant-rotterdam.nl/read/nummer-2-2004/interventieteams>.
3. “Kerkasiel voor Iraniërs”, Petra Schultz, Ahmed Pouri en Maarten Daavelaar. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/ka_index.htm>.

Noten

1. “Nationalistische Volks Beweging”, Kafka. Op: Kafka-website <www.kafka.antifa.net/nvbe.htm>.
2. “Fascisten steunen Verdonk”, Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11049f67.htm>.
3. “Blood & Honour Nederland Traditional”, Kafka. Op: Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/B&H-trad.htm>>.
4. “Blood & Honour (RVF)”, Kafka. Op: Kafka-website <<http://kafka.antifa.net/b&h.nl.htm>>.

Gibsons film "Apocalypto" wast kolonialisme wit

Met “The Passion of the Christ” kon de christenfundamentalistische regisseur en acteur Mel Gibson zijn jodenhaat volop botvieren.¹ In zijn nieuwe film “Apocalypto” zet hij een door en door racistisch beeld neer van een andere groep “ongelovigen”, de Maya-Indianen. De film versterkt het koloniale vertoog dat Europese christenen vanaf 1492 de beschaving hebben bijgebracht aan “barbaren” die koppen snelden en mensen offerden.

Varende afschrikking

De Europese Commissie wil mobiele teams inzetten om vluchtelingen op weg naar de EU al voor de grens tegen te houden. Dat is in strijd met internationale verdragen.

De Canarische eilanden vormden in de zomer van 2006 de hot spot van het Europese immigratie- en asielbeleid. Tienduizenden immigranten waagden vanaf West-Afrikaanse landen als Senegal de oversteek naar de Canarische eilanden, de Spaanse buitenpost voor de Afrikaanse kust. Velen brachten het er niet levend vanaf, anderen haalden het gedroomde Europa wel en werden in geïmproviseerde kampen gestopt. Dat kan natuurlijk niet, vonden de Europese leiders. De Europese Commissie stelde daarom voor om “Rapid Border Intervention Teams” op te richten. Die mobiele teams moeten straks uitrukken als een lidstaat meent bedolven te raken onder vluchtelingen. Ze moeten ook bij voorkeur zo ver mogelijk van de Europese grenzen af opereren. Zoals die zomer al werd gedaan rond de Canarische eilanden. Europese boten patrouilleerden in de territoriale wateren van de West-Afrikaanse landen, zoals ze ook al patrouilleren voor de Noord-Afrikaanse kust. Dat heeft in Europese ogen een groot voordeel: een immigrant die pakweg voor de kust van Senegal of Libië wordt opgepakt, kan geen asiel aanvragen. Volgens het Vluchtelingenverdrag mag dat immers alleen buiten de eigen landsgrenzen.

Toetsing

Helaas voor de Europese leiders zijn immigratiedeskundigen het daar van harte mee oneens. Want het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en het VN-verdrag over politieke en burgerlijke rechten verplichten staten om nooit iemand terug te zenden naar een land waar zijn veiligheid niet gewaarborgd is. En om na te kunnen gaan of dat het geval is, is een individuele toetsing noodzakelijk - precies de individuele toetsing waar de Europese landen zo graag onderuit willen komen. De deskundigen stelden ook dat de kans aanzienlijk is dat tussen de migranten ook mensen zitten die afkomstig zijn uit andere landen, Pakistanen bijvoorbeeld. Die zijn dus wel degelijk buiten het eigen land, en hebben dus recht op een individuele asielloots. Kortom: de snelle interventieteams vormen een potentiële schending van het internationale recht.

Slecht nieuws voor de Europese Commissie. Maar de kans dat het voorstel de prullenbak ingaat is klein. Want over dit soort juridische tegenwerpingen wordt in eerste instantie politiek beslist. En het internationale recht mag zich alleen in de warme belangstelling van Europa verheugen als het geen bedreiging vormt voor de eigen beleidsdoelstellingen. Schending van het internationale recht kan daarbij alleen aangetoond worden voor een rechter, als bijvoorbeeld een Pakistaan die in de Afrikaanse wateren is afgestopt, zijn klag doet bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Die kans is te verwaarlozen.

Kinderschoenen

Bovendien vormt de aanpak van de Europese Commissie het hart van het beoogde Europese asielbeleid. Vluchtelingen moeten bij voorkeur niet de Europese bodem bereiken, maar onderweg al worden tegengehouden door grensteams die door de EU zijn opgeleid. In ruil voor een zak geld moeten derde landen grenswachttertje spelen voor de unie. Wie asiel zoekt, moet dat dáár dan maar doen. Niet in de EU. Want “wij” hebben al zoveel problemen. Opvang in eigen regio wordt dat genoemd. Juridisch en beleidsmatig staat dat model nog in de kinderschoenen. Maar dat verhindert de EU niet om alvast interventieteams de zee op te jagen om in praktijk precies het gewenste resultaat te bereiken.

Jelle van Buuren

Mel Gibson en zijn vader Hutton Gibson behoren tot de sedisvacantisten, traditionalistische rooms-katholieken die zich verzetten tegen de vernieuwingen van het Tweede Vaticaanse Concilie in de jaren 60. Vanaf 1958 zou het Vaticaan namelijk “kettters” zijn geworden en alle pausen na Pius XII² zouden “ongeldige bezetters van de Heilige Stoel” zijn. Vader Gibson meent dat de vrijmetselaars het Vaticaan hebben overgenomen, in opdracht van de Joden. Hij ontkent ook de holocaust. Zoon Gibson is inmiddels uitgegroeid tot een van de rijkste en invloedrijkste Hollywood-sterren.

Lendendoekje

“Apocalypto” begint met een citaat van de filosoof Will Durant: “Een grote beschaving kan niet van buitenaf worden overwonnen als hij zich niet al van binnenuit heeft vernietigd”. Hoofdpersoon Jaguar Paw en andere edele en vrolijke Indianen leiden een paradijselijk leven midden in de natuur. De idylle wordt verstoord als wreed en bloeddorstig uitziende Maya’s met afschrikwekkende tatoeages en botjes door hun neus een slachting aanrichten in het vredelievende dorpje. De woeste meute doorboort lichamen, snijdt kelen door, plet hoofden, verkracht, en ontvoert Paw en een aantal anderen vanuit de ongerepte natuur naar een stinkende stad vol ziekte, decadentie en corruptie. Daar worden op een tempel de meesten van hen geofferd aan de god K’ul’ulkan door hun hart uit hun lichaam te rukken, en hun hoofd af te hakken en naar beneden te laten rollen. Paw weet daaraan op het laatste moment te ontkomen doordat de zon verduisterd raakt, wat de Maya’s als een goddelijk teken opvatten. Hij vlucht en gaat op zoek naar zijn hoogzwangere vrouw en zoontje. Tijdens die vlucht stuit Paw op een massa opeengestapelde lijken, mensen die allemaal al zijn geofferd. Net als hij na een lange achtervolging op een strand toch gegrepen dreigt te gaan worden door zijn belagers, komen er tot grote verbazing van de Maya’s vanuit de oceaan Europeanen aanvaren, waaronder een monnik met een kruis in de handen. Paw duikt met vrouw en kinderen weer het oerwoud in en spreekt over “een nieuw begin”. Door de komst van de Europeanen kunnen ze de vijandige Maya’s van zich afschudden en een mooie toekomst tegemoet zien. Tot zover het clichématige verhaal van de uiterst gewelddadige “avonturenfilm”.

Gibsons boodschap zit vooral in de eerste en laatste minuut van de film. Met Durants citaat pleit hij de Europese veroveraars vrij van schuld voor de ondergang van de Maya’s en andere Indianen. Ze hadden immers hun eigen samenleving al verwoest voordat de eerste Spanjaarden er in de vijftiende en zestiende eeuw voet aan wal zetten, aldus Gibson. Door de komst van de Spanjaarden te verbeelden als een bevrijding voor de bedreigde Paw, de symboolfiguur van “de nobele wilde”, herschrijft hij de geschiedenis. Hij tovert de Indianen om van de slachtoffers van koloniale genocide tot de veroorzakers van hun eigen vernietiging. En de Europese kolonisatoren die eeuwenlang roofden, plunderden, verkrachtten, uitroeiden en in slaven handelden, worden zo witgewassen tot vredesstichters te midden van elkaar uitmoordende “barbaren”.

Evenals in “The Passion of the Christ”, laat Gibson zijn acteurs ook nu weer spreken in de taal van de tijd waarin de film zich afspeelt. Door veel aandacht aan dit soort technische details te besteden probeert hij de kijker de illusie van authenticiteit te geven. Hij zou ook Maya-deskundigen hebben geraadpleegd. De filmmakers vroegen bijvoorbeeld vaak aan een archeoloog: “Is er enig bewijs dat de Maya’s dit niet hebben gedaan?”, waarop die dan antwoordde: “Nee, er is geen bewijs dat ze dat niet hebben gedaan.” Wat Gibson volop de vrijheid gaf om zijn eigen racistische visie uit te beelden.³

Willem van Oranje

Gibson probeert de kijker dus te overtuigen dat zijn visie op het westerse kolonialisme overeenkomt met de werkelijkheid. Maar hij doet die werkelijkheid juist bewust enorm veel geweld aan. In de ergste traditie van koloniale vertogen maakt hij van de Maya’s mensen zonder geschiedenis en zonder ontwikkeling. Want terwijl het verhaal zich door de aanwezigheid van Spaanse veroveraars wel op zijn minst begin zestiende eeuw af moet spelen, duidt de aanwezigheid van dichtbevolkte Maya-steden erop dat het honderden jaren eerder was. Wetenschappers zijn het er namelijk over eens dat zulke grote steden slechts bestonden in de klassieke Maya-periode tot ongeveer het jaar 900. Waarschijnlijk begonnen de Maya’s daarna hun steden te verlaten wegens aanhoudende droogte en roofoverval op natuurlijke hulpbronnen. De Spanjaarden kwamen pas ongeveer 300 jaar nadat de laatste Maya’s uit de steden waren vertrokken. In de film lopen dus twee tijden door elkaar: die van de Spanjaarden na 1500 en die van de Maya’s tot hooguit 1200. Alsof men een film maakt waarin Willem van Oranje in de Tweede Wereldoorlog mee zou vechten tegen de nazi’s. Door de Indianen a-historisch, abstract en mythisch te verbeelden, maakt Gibson het zichzelf makkelijker om zijn racistische en koloniale vooroordelen te projecteren op die “ander”, “de wilde”.

In een interview stelde Gibson dat “Apocalypto” indirect opgevat moet worden als een kritiek op de huidige Amerikaanse regering. Net als de Maya’s zou ook Bush onschuldige mensen opofferen om te kunnen overleven, wat Gibson beschouwt als een kenmerk van ondergaande beschavingen. Maar het is de wereld op z’n kop om kritiek te leveren op de daders door van de slachtoffers ook daders te maken. Als Gibson zijn eigen regering met een Indianenfilm wil aanvallen, dan kan hij beter een beeld geven van de beroerde positie van de huidige Indianen in de Amerikaanse samenleving. Of hij kan laten zien hoe een halve eeuw geleden een kwart miljoen Maya’s in Guatemala werden afgeslacht door doodseskaders, daarbij gesteund door Gibsons geloofsgenoten in de VS. Veel Indianen zijn woedend op Gibson en noemen “Apocalypto” een “show van witte superioriteitsgevoelens”.⁴ Ze verwijten hem dat hij gemakshalve verzwijgt dat de Europeanen rond 1500 veel meer aan mensenoffers deden dan de Maya’s ooit hebben gedaan. Honderdduizenden werden in Europa immers als “heksen” en “kettters” opgeofferd aan de christelijke god.

Harry Westerink

Noten

- ¹ “De christelijke horror van Mel Gibson”, Harry Westerink en Roel Nagel. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11022f64.htm>.
- ² “Hitlers vrome paus”, Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10701f42.htm>.
- ³ “Apocalypto”, Juan Carlos. Op: *Znet-website* <www.zmag.org/content/showarticle.cfm?itemID=11723>.
- ⁴ “Apocalypto”. Op: *Mexica Movement-website* <www.mexica-movement.org/APOCALYPTO.htm>.

Privacywaakhond lanceert website

In januari 2007 lanceerde het College Bescherming Persoonsgegevens (CBP) de website mijnprivacy.nl. Die staat boordevol nuttige informatie over de bescherming van persoonsgegevens, en geeft tips over het indienen van klachten tegen organisaties die het met de privacy niet zo nauw nemen.

Het CBP is een onafhankelijk instituut dat er op toeziet dat overheden, politie, justitie en andere organisaties het niet al te bont maken bij hun omgang met privacygevoelige informatie. Zonodig grijpt het CBP in. Op de gelanceerde website wordt per onderwerp nuttige informatie gegeven over de omgang met privacygevoelige informatie. Zo meldt men bijvoorbeeld dat Sociale Zaken wel bank- of giroafschriften mag inzien om te achterhalen welke inkomsten en bezittingen bijstandsgerechtigden hebben, maar dat dat niet betekent dat men zijn uitgaven bekend moet maken. Voor het recht op een uitkering maakt het namelijk niet uit waar iemand zijn geld aan uitgeeft. Bijstandsgerechtigden mogen dus hun uitgaven op de bank- of giroafschriften onleesbaar maken en Sociale Zaken dient klanten te informeren over die mogelijkheid. Alleen bij een vermoeden van fraude moeten bijstandsgerechtigden volledige openheid van zaken geven.

GBA

Verder is bijvoorbeeld te lezen dat men het recht heeft om de eigen persoonsgegevens in te zien die zijn opgeslagen in de Gemeentelijke Basis Administratie (GBA). Die inzage is kosteloos, maar als men een papieren afschrift wil, mag de gemeente daarvoor een vergoeding vragen. Ook kan iedereen bij de gemeente kosteloos een overzicht vragen van instellingen aan wie men het afgelopen jaar GBA-gegevens heeft verstrekt. Binnen enkele weken behoort de gemeente dat overzicht dan toe te sturen. Men kan verder op grond van de Wet GBA bij het gemeentebestuur schriftelijk een verzoek indienen dat persoonsgegevens niet langer aan derden worden gegeven, maar de verstrekking van gegevens aan allerlei overheidsinstellingen is helaas niet tegen te gaan. Overigens kan men inzage eisen bij elke instantie.

Op veel plaatsen wordt tegenwoordig gewaakt en gespiegd met videocamera's. Voor camerabeelden op openbare plaatsen geldt volgens het CBP dat ze maximaal 4 weken bewaard mogen worden. Daarna moeten ze vernietigd worden, tenzij de beelden aanleiding geven tot nader onderzoek. De bewaartermijn kan worden verlengd als er beelden van strafbare feiten zijn die gebruikt kunnen worden als bewijsmateriaal in een strafprocedure. Voor de overige camerabeelden, bijvoorbeeld in winkels, geldt als richtsnoer een bewaartermijn van 24 uur, tenzij er incidenten zijn geweest.

Politie

Verder schrijft het college op de website dat iedereen aan de politie mag vragen of men gegevens over hem in een register heeft vastgelegd, en zo ja welke dat dan zijn, waar ze vandaan komen, en aan wie ze allemaal zijn gegeven. De politie zal in de praktijk waarschijnlijk niet al te scheutig zijn met het geven van zulke informatie. Op de website staat een handige modelbrief waarmee een verzoek ingediend kan worden. Als men vindt dat de vastgelegde gegevens onvolledig of niet juist zijn, dan kan men de politie verzoeken om ze aan te vullen of te verbeteren. Ook als men vindt dat in het politieregister gegevens staan die daar niet thuis horen, heeft men het recht de politie te verzoeken om die gegevens te verwijderen. Daar moet de politie binnen 4 weken schriftelijk op reageren. Op de website is tevens te lezen hoe mensen de nummeridentificatie van telefoons uit kunnen zetten, al dan niet tijdelijk, aan hoe ziekenhuizen en medici om dienen te gaan met medische gegevens van patiënten. Ook gaat het CBP in op de bescherming van persoonsgegevens in personeelsdossiers.

Gerrit de Wit

Op 6 februari 2007 voerde Eurodusnie actie bij het stadhuis in Leiden. In de gemeenteraad werd die avond gesproken over een nieuwe Algemene Plaatselijke Verordening (APV). Daarin wil het college van B&W opnemen dat de burgemeester meer bevoegdheden krijgt om cameratoezicht op de openbare weg in te stellen.

Razzia's tegen krantenbezorgers

De Arbeidsinspectie en de vreemdelingenpolitie hebben de laatste jaren de jacht op illegale arbeiders in onder meer de tuinbouw¹ en de horeca² sterk geïntensiveerd. In oktober 2006 is de Arbeidsinspectie ook een uitrookoffensief begonnen tegen krantenbezorgers zonder papieren. Daardoor dreigen een heleboel illegalen met dit flexwerk geen geld meer te kunnen verdienen.

Krantendepot aan de J.C. de Rijpsstraat in Leiden.

Men begon met een golf van razzia's - "een kleine steekproef", aldus de Arbeidsinspectie - bij 14 distributiepunten van kranten in Zuid-Holland. Daar bleken 71 van de 200 "gecontroleerde" bezorgers niet over de vereiste papieren te beschikken en 55 van hen tevens illegaal te zijn. De uitgevers van de kranten kregen daarom 2,1 miljoen euro boete opgelegd. De Arbeidsinspectie wil scoren en heeft het jachtterrein inmiddels uitgebreid naar krantendepots in het hele land.

Koude rillingen

De verheviging van de jacht is ook in Leiden merkbaar. In de vroege ochtend van 30 november 2006 onderschepte de politie op de toevoerwegen naar de hal van het krantendepot aan de J.C. de Rijpsstraat bromfietzers met een krantentas, die werden gevraagd om hun papieren. "De groep die met de politie mee moest, werd links gezet, de groep die mocht blijven rechts. Ik kreeg er koude rillingen van. En het ging natuurlijk alleen maar om de donkere mannen, hè. Van de witte mensen namen ze genoeg met een kopie van hun identiteitsbewijs. De zwarte jongens moesten hun origineel overleggen", aldus de depothouder, die woedend was over de intimiderende oppakactie. "Ga boeven vangen, niet deze bezorgers", zo beet hij de politie toe.³

De razzia leidde ook tot verontwaardiging bij veel abonnees, die niet alleen tijdelijk hun krant moesten missen, maar ook blijvend hun door de politie afgevoerde "krantenjongen". Die "belichaamde voor ons het ideaal van al die goedwillende mensen die hun heil in Europa zoeken door hard te werken om zodoende hun familie in leven te houden", zoals een Leiderdorpse familie het in een lezersreactie verwoordde.⁴ Ze vonden hun vertrouwde krant ineens niet meer op de deurmat en moesten onthutst vaststellen dat de bezorger als een crimineel was opgesloten, in afwachting van uitzetting.

Krantenbezorgers werken niet in dienst van de kranten-uitgevers, maar van de depothouders. Toch worden de uitgevers beboet voor de aanwezigheid van illegale arbeiders, omdat ze volgens de Arbeidsinspectie verantwoordelijk zijn voor het hele krantenproces. De uitgevers gaan in beroep tegen de boetes en eisen nu strengere controles door de depothouders. Het net rond illegale arbeiders is weer een stuk strakker aangetrokken.

Jaarcijfers

In 2006 heeft de Arbeidsinspectie in totaal 3.197 boetes uitgedeeld voor illegale arbeid, 50 procent meer dan in 2005. Er werden maar liefst 10 duizend razzia's uitgevoerd. De 175 inspecteurs beboetten vooral bazen in de vis- en vleesverwerkende industrie, de bouw en de kleinmetaal. Die kregen 8 duizend euro boete per illegale arbeider. Ook enkele honderden particulieren kregen boetes, in hun geval 4 duizend euro, voor het illegaal in dienst nemen van Oost-Europese klussers. In 2007 wil de Arbeidsinspectie weer 10 duizend razzia's uitvoeren. De dienst krijgt veel tips van bedrijven, de UWV en de Belastingdienst.

Harry Westerink

Noten

- ¹ "Westland oefenterrein voor jacht op illegale arbeiders", Ellen de Waard en Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10866f54.htm>.
- ² "De vuile vaat van de horeca", Ellen de Waard en Harry Westerink. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10947f59.htm>.
- ³ "'Ga boeven vangen, niet deze bezorgers'". In: *Leidsch Dagblad*, 1.12.2006.
- ⁴ "Ook wij missen onze krantenjongen", familie P. Diebels. In: *Leidsch Dagblad*, 23.12.2006.

Europees extreem-rechts verenigt zich

Sinds januari 2007 zijn joden-haters, holocaustontkenners, antiziganisten en andere rechts-extremisten in het Europees Parlement (EP) verzameld in de fractie Identiteit, Soevereiniteit en Traditie (IST). Daardoor zijn ze verzekerd van meer rechten, subsidies, spreektijd en ambtelijke ondersteuning. De in West-Europa relatief onbekende IST-leden uit Bulgarije en Roemenië gaan vooral tekeer tegen Joden en Roma.

Demonstratie van de Liga van Poolse Families.

Demonstratie van de Liga van Poolse Families. Op het spandoek staat: "Eskimo's! Wanneer bieden jullie je verontschuldiging aan de Polen aan?" Het scheldwoord "Eskimo's" wordt door extreem-rechtse Polen gebruikt om Joden aan te duiden.

Het parlement telt 785 leden die veelal zijn aangesloten bij een fractie. Om zo'n fractie te kunnen vormen moet men minimaal 20 parlementsleden zien te verenigen. Al jarenlang proberen extreem-rechtse politici als Vlaams Belang-leider Filip Dewinter gelijkgestemden in een Europese fractie te krijgen. In 1999 en 2004 strandden die pogingen, volgens Dewinter omdat het botste tussen de ego's van een aantal extreem-rechtse kopstukken. Eind 2005 riep het Europese FPÖ-parlementslid Andreas Mølzer in Wenen een aantal partijen bijeen in een nieuwe poging de neuzen dezelfde kant op te krijgen. Dat resulteerde op 15 januari 2007, tijdens een zitting van het parlement, in de presentatie van de IST-fractie. Die wil zich sterk maken "voor christelijke gezinswaarden en de Europese cultuur en beschaving", en zich verzetten tegen de komst van migranten naar Europa en een EU-lidmaatschap voor Turkije.

Mussolini

De fractie telt precies 20 parlementsleden uit 7 landen. Het Franse Front National van Jean-Marie "de holocaust is een detail in de geschiedenis" Le Pen levert maar liefst 7 leden. Daaronder IST-voorzitter Bruno Gollnisch die in januari 2007 nog veroordeeld werd tot drie maanden voorwaardelijke celstraf en een boete van 5 duizend euro voor het in twijfel trekken van het bestaan van de gaskamers tijdens de Tweede Wereldoorlog. Drie leden komen van het Vlaams Belang, waaronder IST-ondervoorzitter Philip Claeys. Twee leden zijn van de Italiaanse fascistische partij Azione Sociale (AS) van Alessandra Mussolini, kleindochter van dictator Benito Mussolini. Zij scheidde zich in 2003 af van de Alleanza Nazionale (AN) nadat partijboegbeeld en toenmalig vice-premier Gianfranco Fini zich distancieerde van het beleid van Benito Mussolini. Het andere AS-lid is Luca Romagnoli, de leider van extreem-rechtse hooligans van de Romeinse voetbalclub Lazio Roma.

Verder omvat de Europese fractie Andreas Mølzer van de Oostenrijkse FPÖ. Die stond jarenlang aan het hoofd van het tijdschrift "Aula" dat regelmatig revisionistische artikelen publiceert en reclame maakt voor nazistische boeken. Ook het onafhankelijke Britse EP-lid Ashley Mote maakt deel uit van IST. Mote zat eerder bij de anti-Europese UK Independence Party, maar werd daar uitgegooid wegens misbruik van fondsen. Ook het Italiaanse Lega Nord en de Liga van Poolse Families waren lang in onderhandeling over toetreding tot de fractie, maar haakten te elfder ure af. De Liga kapte ermee, omdat men het gevraagde voorzitterschap niet kreeg.

Wratten

Vijf Europese parlementariërs van de Groot-Roemeense Partij (PRM) en een van het Bulgaarse Ataka (Aanval) complementeren de fractie. Beide partijen zijn relatief onbekend in West-Europa. De PRM keert zich vooral fel tegen Roma en Hongaren ("landverraders") die in Roemenië leven. Ook Joden mag men niet, hoewel de partij zich de laatste jaren wat minder vaak expliciet tegen hen uitspreekt. De PRM-aanhang bestaat uit nationalist en extreem-rechtsen, maar ook uit oud-communisten die met weemoed terugdenken aan "de goede oude tijd" van het Roemenië van Ceausescu. Bij de nationale verkiezingen in 2004 haalde de PRM 13 procent van de stemmen en daarmee 48 zetels. De partij werd zo de op twee na grootste van Roemenië. Bij de gelijktijdig gehouden presidentsverkiezingen werd partijleider Vadim Tudor in de eerste ronde derde met 12,5 procent van de stemmen. Tudor is een onbehouden antisemiet. In zijn boek "A journal

of the revolution" schrijft hij: "Joden zijn zoals wratten op een menselijk lichaam. In een ideale situatie leer je ermee leven, maar als de wratten groeien en het gezicht beperken, of de mens verhinderen om te spreken, dan is het te laat".

Namens Ataka zit de Bulgaar Dimitar Stoyanov in de fractie. Stoyanov en zijn partij pleiten onomwonden voor het verdrijven van de half miljoen Roma uit Bulgarije. Ook alle Turken en Joden zouden het land moeten worden uitgezet. Mensen die zich inzetten voor minderheden in Bulgarije worden door de partij "nationale verraders" genoemd. Ataka telt onder haar leden veel militairen, waaronder enkele generaals, en mensen uit de wereld van de politie en geheime diensten. Ataka-partijleider Volen Siderov publiceerde op de partijwebsite een namenlijst van 1.500 Joden met daarbij de opmerking: "Besmet met de pest, een gevaarlijk ras dat vernietigd had moeten worden de dag dat het ontstond". In zijn boek "The Boomerang of Evil" schrijft Siderov over "de leugens dat de gaskamers zagezegd miljoenen Joden uitroeiden". Volgens hem wordt "de legende van de holocaust" door Joden gebruikt om hun positie te versterken. Ataka haalde bij de Bulgaarse parlementsverkiezingen in 2005 zowat 10 procent van de stemmen. Na de overwinning verklaarde Siderov: "Eindelijk zullen de Bulgaren vertegenwoordigd zijn in het parlement. Het zal er niet meer vol zitten met homoseksuelen, zigeuners, Turken, buitenlanders en Joden, er zullen ook Bulgaren zitten!". In oktober 2006 behaalde Siderov 20 procent van de stemmen bij de eerste ronde van de presidentsverkiezingen.

Nieuw Rechts

Verwacht wordt dat Ataka en de PRM bij de later dit jaar te houden Europese verkiezingen in Bulgarije en Roemenië versterkt uit de strijd zullen komen. De IST-fractie zal er dan nieuwe leden bij krijgen en haar positie verstevigen. Ook de Nederlandse partij Nieuw Rechts heeft inmiddels laten weten er wel brood in te zien om zich op termijn, als men ooit een Europese zetel zou behalen, bij de bruinhemden van IST aan te sluiten. Andere fracties in het EP hebben aangegeven IST te zullen boycotten.

Naast IST zitten er overigens ook nog andere extreem-rechtse partijen in het EP. Sommige daarvan, zoals de Deense Volkspartij en de Italiaanse Alleanza Nazionale van Gianfranco Fini, zitten in de 44-koppige fractie Unie voor een Europa van Nationale Staten. Een andere uiterst rechtse fractie is de Onafhankelijkheid en Democratie Groep. Die telt 23 leden en bestaat onder meer uit de twee extreem-rechtse katholieke partijen Mouvement pour la France van Philippe de Villiers en de Liga van Poolse Families, die ook in de Poolse regering zit. De partij staat bekend om zijn haat tegen feministen, homo's en Joden. De jeugdbeweging van de partij kwam eind 2006 in opspraak nadat leden zich tijdens een manifestatie hadden verzameld rond een brandend hakenkruis, "Sieg Heil" riepen en de Hitlergroet brachten. Een andere Poolse regeringspartij, het fascistische Samoobrona (Zelfverdediging), zit ook in het EP, maar is bij geen enkele fractie aangesloten.

Gerrit de Wit

Alphense illegalenbajes onder vuur

In de vroege ochtend van 16 januari 2007 heeft de actiegroep Refugees Free geprobeerd om brand te stichten bij de illegalenbajes in aanbouw in Alphen aan den Rijn.¹ De opzichter van het gebouw trof een smeulend bergje afval aan en waarschuwde de brandweer, die schade voorkwam. De Alphense burgemeester Nico Schoof wil met leugenachtige geruststellingen de protesten tegen de bajes in de kiem smoren.

Het dient iemands eigen keuze te zijn waar op aarde hij wil leven, stelde de actiegroep in een persbericht waarin men de verantwoordelijkheid opeist voor de brandstichting. Mensen zonder papieren behoren daarom niet te worden opgesloten. "Geen grenzen, geen naties, stop deportaties", aldus Refugees Free. Er werd al eerder actie gevoerd tegen de nieuwe illegalenbajes, de grootste van Nederland.²

Braaf

De Fabel van de illegaal vroeg een paar maanden geleden schriftelijk aan de gemeente Alphen of men voorzieningen ging treffen voor illegalen die niet kunnen worden uitgezet en die vanuit de bajes op straat gegooid zullen worden. "Deze mensen zijn veelal verstoken van hulp, inkomen, onderdak en andere middelen. Ze zwerven, verpauperen, worden ziek, depressief of zelfs gek, en zijn op een onmenselijke manier tussen wal en schip beland. Ze hebben dringend behoefte aan veiligheid, zekerheid en een leefbare toekomst", schreef De Fabel. In een reactie verwoordde Schoof als braafste jongetje van de klas slechts de mening van het ministerie van Justitie. Hij nam geen

enkele verantwoordelijkheid voor de zorg voor illegalen - toch ook inwoners van zijn gemeente -, maar verschool zich achter ministerie-ambtenaren.

Volgens hem komt gemiddeld maar 6 procent van de illegalen na hun opsluiting weer op straat te staan. Die zouden rustig naar "huis" kunnen gaan. "Bij hun ontslag krijgen deze vreemdelingen normaliter een treinkaartje mee naar hun woonplaats. In bijzondere gevallen, bijvoorbeeld als grote groepen tegelijk worden ontslagen, komt het voor dat zij door de inrichting naar het treinstation worden begeleid", aldus de burgemeester. "U moet bedenken dat deze mensen zowel voor als na hun detentie ook normaal deelnemen aan het maatschappelijk verkeer en er geen reden is aan te nemen dat deze mensen zich in de stad van detentie zouden gaan ophouden." Wat Schoof natuurlijk ook wel weet, is dat er voor illegalen helemaal geen "normale deelname aan het maatschappelijk verkeer" bestaat. Daar worden ze immers al jarenlang zoveel mogelijk van uitgesloten.

Mensensmokkel noodzakelijk om te kunnen vluchten

De overheid schildert mensensmokkel eenzijdig af als zware en grootschalig georganiseerde criminaliteit. Het overgrote deel van de migranten en vluchtelingen maakt tijdens hun reis naar Europa gebruik van mensensmokkelaars. Uit het proefschrift "Navigating Borders" van IMES-onderzoekster Ilse van Liempt blijkt dat de vluchtelingen en migranten hen veel meer zien als noodzakelijke dienstverleners dan als gevaarlijke misdadigers. Haar onderzoek helpt helaas de overheid om smokkelroutes en -structuren beter te leren kennen en te bestrijden.

In de beeldvorming van een halve eeuw geleden waren mensensmokkelaars dappere mensen die Joden of anderen hielpen ontsnappen die op de vlucht waren voor het fascisme of het stalinisme. In 1993 echter werd mensen-smokkel strafbaar gesteld, waarbij de overheid moest aantonen dat opgepakte smokkelaars financiële motieven hadden. Sinds 2005 is dat element van “winstbejag” uit de wetgeving geschrapt en behandelt men opgepakte mensensmokkelaars sowieso als criminelen, tenzij die zelf kunnen bewijzen dat ze uit louter humanitaire overwegingen hebben gehandeld. De bewijslast is dus omgekeerd, wat het helpen om ideële en politieke redenen nog riskanter heeft gemaakt.

Maffia

Door mensensmokkelaars aan te pakken hoopt de overheid de van hen afhankelijke vluchtelingen zoveel mogelijk te kunnen weren. Men wenst migratiestromen te beheersen en “ongecontroleerde” migratie tegen te gaan.¹ Daarom plakt men op alle smokkelaars graag het etiket van brute gewetenloze bendeleden die over lijken gaan, maffia die via de strakke hiërarchische discipline van een ondergrondse organisatie met de vluchtelingen als speelbal in hun handen grof geld verdienen en hen tot slaaf maken in de seks-industrie of door andere dwangarbeid. Dat is echter eerder een omschrijving van mensenhandel. Want bij mensen-smokkel gaat het in principe om een afspraak met voordeel voor zowel de smokkelaar als de gesmokkelde, in tegenstelling tot mensenhandel, waarbij de handelaar met geweld ingaat tegen de wil en de belangen van de verhandelde. De overheid gooit mensensmokkel en mensenhandel de laatste jaren graag op één hoop, om zo alle smokkelaars in een kwaad daglicht te kunnen stellen. Nadat de vluchtelingen zelf steeds meer zijn weggezet als liegers en bedriegers, maakt men nu ook van iedereen een misdadiger die de vluchtelingen kosteloos of tegen betaling helpt tijdens de lange barre tocht naar en in Europa.

Veel onderzoekers van “het vreemdelingenbeleid” denken binnen de kaders van de bestaande maatschappelijke machtsverhoudingen. Ze hebben vaak alleen maar oog voor de papieren werkelijkheid van cijfers en statistieken en verplaatsen zich nauwelijks in de vluchtelingen. Van Liempt daarentegen heeft in haar studie de visies en ervaringen van migranten en vluchtelingen centraal gezet. Ze vroeg vluchtelingen uit onder meer Irak, de Hoorn van Afrika en de voormalige Sovjet-Unie naar hun smokkelverhalen. Door meer in hun schoenen te gaan staan en met hun ogen te kijken, krijgt men een heel ander beeld van mensensmokkel. “Omdat mijn land in oorlog is, kun je niet officieel reizen. Je bent gedwongen om mensensmokkelaars te benaderen. Als je er zelf geen kent, is er altijd wel een vriend of een bekende die er een kent of die een telefoonnummer heeft”, aldus bijvoorbeeld een Iraakse man. Ook een andere vluchteling maakt duidelijk hoe belangrijk mensensmokkelaars zijn om Europa te kunnen bereiken. “Ik had Benin per boot kunnen verlaten, maar ik had natuurlijk al die verhalen gehoord over mensen die in containers zijn gestikt of overboord zijn gegooid en ik wilde echt mijn leven niet riskeren. Een goede vriend van me bood me een reis aan achter in zijn pick-up naar Marokko. We gingen dwars door de Sahara en konden in huizen van hem overnachten. Hij wist precies waar we heen moesten, hij kende de weg, hij kende ook de oases. Ik vertrouwde hem volledig. Na een week en drie dagen bereikten we Marokko en toen zijn we in een klein bootje naar Spanje overgestoken.”

Natuurlijk zijn niet alle smokkelaars vrienden of bekenden van de vluchtelingen. Om Europa te bereiken moeten vluchtelingen vaak veel geld betalen aan hun “reisbegeleiders”. Van Liempt onderscheidt drie soorten smokkelaars: het dienstverlenende, het onderhandelende en het sturende type. Bij het dienstverlenende type weten de vluchtelingen vantevoren waar ze heen gaan en hoeveel ze daarvoor moeten betalen. Afgezien van de hoge prijs en het risico tijdens de reis lijkt deze mensensmokkel nogal op de reguliere migratie. Bij het onderhandelende type staan de interacties tussen smokkelaar en vluchteling centraal. Vaak is dan vantevoren niet bekend hoe de migratie gaat verlopen en reist de vluchteling stap voor stap. Hoe verder van huis, hoe moeilijker het voor hem wordt om een goede smokkelaar, een veilige reisroute en een verantwoorde eindbestemming te kiezen. Het sturende type tenslotte bepaalt op eigen houtje hoe de migratie gaat verlopen. Vluchtelingen hebben dan weinig tot niets te vertellen en komen vaak op een voor hen willekeurige plaats terecht. Van Liempt breekt met de heersende beeldvorming dat migranten alleen maar passieve en zielige slachtoffers van genadeloze mensensmokkelaars zijn. Hoewel ze vaak extreem afhankelijk zijn, blijken velen toch wel invloed te hebben op hun eigen migratie. Ze gaan vaak zelf op zoek naar een goede smokkelaar en proberen zoveel mogelijk zeggenschap over hun reis en hun verblijf elders te krijgen.

Luistervinken

Van Liempt wil met de verhalen van de gesmokkelde vluchtelingen en migranten tegenwicht bieden aan de toenemende criminalisering van mensensmokkelaars. Als blijkt dat vluchtelingen en hun smokkelaars niet allemaal zulke slechte mensen zijn, dan zal de overheid het beleid wel versoepelen, zo lijkt de achterliggende gedachte. Net als veel van haar collega’s, lijkt Van Liempt zichzelf wijs te hebben gemaakt dat de overheid altijd het beste voor heeft met vluchtelingen, maar helaas nog niet snapt dat het huidige beleid zulke harde en onrechtvaardige gevolgen met zich meebrengt. Maar niets is minder waar. De overheid wil simpelweg alle “ongecontroleerde” migratie stoppen, ongeacht de gevolgen. Hoe goedbedoeld en boeiend het onderzoek van Van Liempt ook is, toch loopt ze het levensgrote risico dat de overheid haar onderzoeks-gegevens inzet om het harde beleid tegen vluchtelingen juist verder uit te bouwen.²

Zo komt ook het congres “Criminalisering van het vreemdelingenbeleid” op 16 februari 2007 de overheidsbelangen ten goede. Aan dat congres werken naast Van Liempt ook Anton van Kalmthout³, Jeroen Doornik⁴ en andere wetenschappers mee. De hoge toegangsprijs van 250 euro sluit meteen al de onderkant van de samenleving uit van deelname. Het is dan ook vooral bestemd voor politie, douane, IND, IOM, marechaussee, criminologen en advocaten. “Hulpverleners” zijn ook uitgenodigd, maar De Fabel besteedt zijn spaarzame geld liever aan politieke strijd en aan de concrete ondersteuning van mensen zonder papieren. Migrantenenorganisaties worden niet eens genoemd in het rijtje doelgroepen voor wie de bijeenkomst interessant zou kunnen zijn. Tijdens het congres kunnen de luistervinken van de overheid met rode oortjes zoveel mogelijk informatie aftappen van deskundigen, en die gebruiken om nieuw repressief beleid tegen mensensmokkel vorm te geven.

Harry Westerink

Noten

1. “Bestrijding van mensensmokkel om migratie te beheersen”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10948f59.htm>.
2. Zie ook: “Kritiek op wetenschappelijk onderzoek tegen illegalen”, Harry Westerink. Op: Fabel Website <www.defabel.nl/40217e01.htm>.
3. “Wetenschappers willen illegalen via hersenspoeling aanzetten tot “vrijwillig” vertrek”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11161f73.htm>.
4. “Vrije migratie: het recht van de sterkste?”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10606f36.htm>.

Crimineel

Schoof creëert ook verwarring over de functie van de bajes. Volgens hem gaat het niet om “een uitzetcentrum”, maar om “een penitentiare inrichting”. Zo suggereert hij dat de opgesloten illegalen allemaal criminelen zouden zijn. Maar een paar regels verder in zijn brief stelt hij dat in elk geval twee van de drie bajesvleugels zullen worden gebruikt voor “de bewaring van illegale vreemdelingen, ter vaststelling van de identiteit en nationaliteit”. Zulk onderzoek maakt vast deel uit van elke deportatie. De bajes is dus wel degelijk een “uitzetcentrum”. Door te doen alsof de opgesloten illegalen allemaal criminelen zijn hopen Schoof en het ministerie eventuele kritieken op de bajes voor te zijn.

De gevangenis gaat overigens maanden later open dan gepland, waarschijnlijk pas na de zomer van 2007. De oplevering is vertraagd door de verscherpte brandveiligheidsmaatregelen naar aanleiding van de Schipholbrand.³ Zo moeten er overal

nieuwe plafonds in. Vermoedelijk wil het ministerie geen ruchtbaarheid geven aan de precieze openingsdatum van de bajes vanwege verwachte acties van tegenstanders.

Harry Westerink

Noten

1. “Nieuwe illegalenbajes in Alphen”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11074f68.htm>.
2. “In actie tegen illegalenbajessen”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11275f80.htm>.
3. ““Zeer adequaat” beleid maakt 11 dodelijke slachtoffers”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11173f74.htm>.

Foto: Eric Krebbers

Alphense illegalenbajes in aanbouw.

Samenzweringstheorie over Eurabië valt in goede aarde bij uiterst rechts

Volgens de Britse schrijfster Giselle Litmann hebben Europese macht-hebbers hun continent in ruil voor olie uitgeleverd aan de islam. Onder de schuilnaam Bat Ye’or schreef ze daarover onder meer het boek “Eurabia. The Euro-Arab Axis” dat verscheen in 2005. Haar verzinsels zijn in goede aarde gevallen bij conservatieve en christenfundamentalistische opiniemakers in de VS, en worden nu ook in Europa snel populair.

Brengt deze Rotterdamse falaffelkraam Eurabië dichterbij?

Litmann beweert dat Europese en Arabische leiders begin jaren 70 op een aantal conferenties stiekem overeen zouden zijn gekomen dat het Westen olie krijgt in ruil voor het toestaan van migratie om Europa te islamiseren. Daartoe zou de Euro-Arabische Dialoog (EAD) zijn opgericht, volgens Litmann een “occulte machinerie” die de omvorming van Europa in Eurabië tot “een onomkeerbare transformatie” moet maken. Ze heeft daar weliswaar geen bewijzen voor, erkent ze. Maar dat zou komen doordat “een project dat Europa zo compromitteert niet op schrift of in verdragen kan worden vastgelegd. De onderhandelingen en besluiten vonden plaats in besloten bijeenkomsten, zonder officiële notulen.”

Besloten zou zijn dat moslimfundamentalisten “jihad-machtscentra” mochten gaan opbouwen in de belangrijkste Europese steden. De EAD zou dan ter ondersteuning een geheim programma opzetten voor de “preventieve beheersing van gedachten en bewustzijn”, en de “media, universiteiten en scholen tot kanalen maken voor islamitische propaganda”. De Arabische taal en “cultuur” zouden door Europa verspreid worden en geschiedenisboeken herschreven. Op de LPF-conferentie tegen de islam van februari 2006, waar Litmann een vooraanstaande spreekster was, beweerde ze dat veel Europese scholen over 10 jaar geïslamiseerd zouden zijn. Meisjes zouden daar dan geïntimideerd worden en er zou zelfs een scheiding van drinkwater komen, met aparte kranen voor moslims en niet-moslims.

De EU zou naïef, slap en decadent zijn geworden en zich volledig ondergeschikt hebben gemaakt aan “de Arabische belangen”. Dat hele proces zou in 2002 zelfs uitgelopen zijn in de oprichting van de Anna Lindh Euromediterrane Stichting voor de Dialoog tussen Culturen. Die zou “alles moeten beheersen wat er gezegd, geschreven en gedacht wordt over het nieuwe continent Eurabië”. Europa zou zo een “zinkend continent” zijn geworden en samen met “de Europese beschaving” ten onder gaan. Intussen zouden de Europese machthebbers samen met hun Arabische collega’s een nieuwe Eurabische supermacht willen vormen en zich daartoe sterk maken tegen de VS en Israël, aldus Bat Ye’or.

Conspiracy

De Eurabiëverzinsels van Litmann hebben veel extreem-rechtse kenmerken. Ze lijken als twee druppels water op de Protocollen van de Wijzen van Zion, een samenzweringsfantasie over rijke Joden die achter de schermen van de geschiedenis aan de touwtjes zouden trekken. Eurabië is net zo’n onzin. Litmann wil haar lezers namelijk doen geloven dat één marginaal EU-instituut, die EAD, de unie politiek, economisch en cultureel compleet onder controle heeft, en dat dan ook nog eens geheim weet te houden. Daarnaast suggereert ze dat alle Arabische staten één gezamenlijk belang zouden nastreven, en zelfs dat alle moslims uiteindelijk gelijkgezind zouden zijn in hun drang om Europa te overheersen en te islamiseren.

Litmanns fantasieën doen ook sterk denken aan de angst die de bevolking kreeg opgedrongen tijdens de Koude Oorlog. Zoals rechts toen overal de hand van de communisten achter meende te zien, zo dringen opiniemakers als Litmann nu het vijandsbeeld van de islam op. De Eurabiëconspiracy grijpt daarbij terug op oude geschiedenisbeelden van “de Moren” die Spanje veroverden en “de Turken” die in 1683 voor de poorten van Wenen stonden en Europa dreigden in te nemen. Angstbeelden over de ondergang van Europa en “de Europese beschaving” hebben sowieso een lange extreem-rechtse geschiedenis. Zo schreef een van de geestelijk wegbereiders van het nazisme, Oswald Spengler, begin twintigste eeuw ook al over de decadentie en de ondergang van “het avondland”, een romantische benaming voor Europa. En toch klaagt Bat Ye’or, net als al die andere rechtse samenzweringsdeskundigen, erover dat ze genegeerd wordt door de media.

Fanclubs

In eerste instantie heeft Litmann vooral bij Amerikaanse neo-conservatieven een vruchtbare bodem gevonden voor haar verzinsels. Het begrip Eurabië wordt daar inmiddels veel gebruikt door rijke denktanks als de Heritage Foundation, Hirsi Ali’s American Enterprise Institute, en de Free Congress Foundation, die eerder steun gaf aan de Chileense dictator Pinochet en terroristische organisaties als het Mozambikaanse Renamo en de Nicaraguaanse Contra’s. Niet alle neocons geloven echter dat die vermeende “islamisering van Europa” een vooropgezet plan zou zijn. Ook lopen de meningen uiteen over de fase waarin de vermeende overname zich momenteel zou bevinden.

De onlangs overleden beroemde Italiaanse journaliste Oriana Fallaci kende daarentegen geen enkele twijfel. Volgens haar is Europa al “een kolonie van de islam”. Er zou nu “een omgekeerde kruistocht” plaatsvinden met migranten in plaats van legers. De Franse rellen van najaar 2005 waren volgens haar “de eerste schermutselingen in de Eurabische burgeroorlog”. Europeanen zullen tot minderheid worden

gemaakt op “hun eigen continent” en straks moeten leven in “reservaten”. Kerken zullen moskeeën worden, vrouwen zullen burka’s moeten gaan dragen, en homo’s en overspeligen zullen worden gestenigd, meende Fallaci. Daarna zal het geïslamiseerde Europa als uitvalsbasis gaan dienen voor de oorlog tegen Amerika en Israël.

Aanhangers van de Eurabiëfantasie komen ook vaak met allerlei geboortecijfers op de proppen. Het “oude Europa” zou “spiritueel uitgeput” zijn door “de vergrijzing”, terwijl de Arabische landen jong en vitaal zouden zijn en een “demografische bom” zouden vormen. Doorfokken zou een bewuste islamistische strategie zijn en steeds meer energieke en gelovige jongeren opleveren. Sommige Eurabiëfantasten beweren doodleuk dat in 2025 wel 40 procent van de Europese bevolking moslim zal zijn. Een krankzinnige voorspelling, want momenteel is slechts 3 procent officieel islamitisch. Overigens komen de geboortecijfers in landen als Turkije, Libanon, Tunesië en Iran in werkelijkheid nauwelijks nog uit boven die van de EU-landen.

Morele grenzen

Het begrip Eurabië wordt inmiddels ook in Europa steeds vaker gebruikt in de media, en het rukt snel op richting politieke mainstream. Het is een voor rechts zeer aantrekkelijk begrip. Zo kan het ingezet worden bij pleidooien voor meer migratiebeheersing, tegen de toetreding van Turkije tot de EU, en voor verhoging van de defensiebudgetten vanwege de oorlog tegen het moslimterrorisme. Populisten kunnen het gebruiken als argument tegen de Europese eenwording, en tegen “de oude politieke klasse” die het continent zou verkwanselen. Eurabië is ook handig voor wie pleit tegen nieuwe moskeeën en islamitische scholen, en voor wie meer repressie wil vanwege de terrorist dreiging. Ook neo-liberalen die Europa “vitaler” en de economie “dynamischer” zeggen te willen maken, weten er wel weg mee. Die willen de bevolking van “het oude en decadente Europa” afhelpen van haar “weekmakende verslaving aan uitkeringen”.

Eurabië biedt ook de mogelijkheid om de blik af te wenden van racisme en van de uitbuiting van de migrantenbevolking, en te doen alsof juist de “autochtonen” problemen zouden hebben en bedreigd zouden worden. Men praat niet meer over achterstandswijken, maar over slagvelden waarop de islamitische invasie moet worden gestopt. Volgens racisten zou Eurabië het gevolg zijn van een overmaat aan tolerantie en multiculturalisme. Moslims zouden moeten inburgeren, liefst de islam afzweren, of anders wegwezen. Men roept de paus op om “morele grenzen” te stellen en pleit voor een revival van de zogenaamde “joods-christelijke waarden”, ook al zo’n verzinsel. Want de meest kenmerkende waarde van het christendom is altijd de jodenhaat geweest.

Eindtijd

In Nederland nemen rechtse opiniemakers als Hans Jansen en Pamela Hemelrijk het begrip Eurabië graag in de mond, en bij de LPF en sommige groepen Iraanse vluchtelingen geloven ze er ook in. De Volkskrant publiceerde een artikel van de Bat Ye’or-groupie Bruce Bawer, en de Groene Amsterdammer van de Britse conservatieve historicus Niall Ferguson, eveneens een aanhanger van de Eurabiëfantasie. Volgens Ferguson kan Eurabië nu alleen nog worden tegengehouden via “het verwerpen van Turkijes aanvraag van het EU-lidmaatschap, en het stopzetten van de immigratie uit islamitische landen”. NRC-redacteur Paul Steenhuis schreef dat Eurabië al een feit is, dat West-Europa “een (geestelijke) kolonie is geworden van islamitisch Arabië” en dat “individuele vrijheid, emancipatie en democratie aan het verdampen zijn”.

De waan van een Eurabische samenzwering slaat echter vooral aan bij christenfundamentalisten. “Het is te verwachten dat binnenkort een soort verbond tussen Mekka en Rome tot stand komt. Dat wordt een enorm geestelijk machtsblok: ruim een miljard katholieken en 1,2 miljard moslims! Dan is meteen het bedje voor de profeet van de Antichrist gespreid”, vreest dominee Jan van Barneveld. “Laten we onze band met Israël sterk houden en moedig het woord van God proclameren zolang het nog kan. Zo zal er nog hoop zijn voor ons kleine landje dat opgeslokt wordt door het Babylon van de eindtijd, dat tegenwoordig Eurabië heet.” En predikant Dato Steenhuis weet “dat we hier in Europa te maken hebben met Eurabië. Met het Europa dat zich verbindt met Arabië. Met het beest uit de zee, dat zich vermengt met de tien, die tien hoornen, die tien koningen van psalm 83, weet u wel, de islamitische staten.” Anderen maken zich ook boos over het weglaten in de Europese grondwet van de verwijzing naar “de christelijke wortels van Europa”.

Eric Krebbers

Een doorbraak voor links

In januari 2007 hebben activisten verbonden aan het platform “Stop de inburgeringsplicht” samen Doorbraak opgericht. Deze nieuwe landelijke organisatie gaat zich in eerste instantie vooral richten tegen racisme en migratie-beheersing.

De nog jonge organisatie Doorbraak komt voort uit het platform “Stop de inburgeringsplicht”.

De activiteiten tegen de inburgeringsplicht startten eind 2004. Door de soepele samenwerking en vergaande inhoudelijke overeenstemming binnen het platform begonnen de deelnemers zich tegen de zomer van 2006 af te vragen of er politiek wellicht meer in zat dan zo’n “one issue”-platform. De behoefte ontstond om zich gezamenlijk politiek breder te oriënteren. De invoering van de inburgeringsplicht hangt natuurlijk ook nauw samen met allerlei andere ontwikkelingen in de samenleving, met name met het sterk opkomende racisme en nationalisme, en de groeiende behoefte van westerse staten aan migratiebeheersing en aan disciplinerende en beheersing van de steeds meer uit “allochtonen” bestaande onderklassen.

Boosheid

De activisten hebben het half jaar van windstilte, tussen het aannemen van de nieuwe Wet Inburgering vlak na de zomer en de praktische invoering ervan begin 2007, benut om samen uitgebreid na te denken over het hoe en waarom van de nieuw op te richten organisatie. Geconcludeerd werd onder meer dat er veel potentiële boosheid en verzet aanwezig is in kringen van vooral jonge “allochtonen”. Die wordt veroorzaakt door de verplichte inburgering en de steeds hogere drempels voor grensoverschrijdende huwelijken. Maar zeker ook vanwege bijvoorbeeld het racisme op de arbeidsmarkt en elders in de samenleving, en door het voortdurende hetzen tegen moslims en migranten door opiniemakers en politici als Geert Wilders. Helaas bleek tijdens de campagne tegen de inburgeringsplicht dat veel zelf-organisaties van migranten zodanig ingeslapen zijn dat daar nauwelijks nog serieus politiek verzet van onderop van te verwachten valt. Tegelijk lijken ook de restanten van de “autochtone” buitenparlementaire-linkse beweging niet echt geïnteresseerd in de strijd voor gelijke rechten en tegen integratiedwang. Daar gaat de aandacht eerder uit naar de eveneens belangrijke ondersteuning van vluchtelingen, als men zich al met migratie-beheersing en racisme bezig wil houden.

Tijdens een discussieweekende in november werd besloten om slechts heel bondig een setje uitgangspunten en een strategie voor de nieuwe organisatie te formuleren. Het werd niet als zinvol gezien om te beginnen met het opstellen

van lange manifesten en het discussiëren over wat te doen in welke toekomstige politieke situatie. Het was voor iedereen duidelijk dat Doorbraak zou staan in de strijd bare traditie van socialistische bewegingen van onderop. En politieke discussies zouden gevoerd worden als ze noodzakelijk zijn, op het moment dus dat ze aan de orde komen vanuit de praktijk. Daarbij heeft Doorbraak geen haast. Het opzetten van een serieuze structuur en het organiseren van verzet van onderop is sowieso iets van lange adem.

Basisdemocratisch

De naam Doorbraak staat symbool voor de wens om vastgeroeste indelingen in allerlei hokjes te doorbreken. Doorbraak wil linkse “allochtonen” en “autochtonen” bij elkaar brengen, en politiek ondogmatisch voortborden op de beste ideeën en praktijken van uiteenlopende linkse stromingen. Over de interne structuur schreef Doorbraak: “Om de samenleving te kunnen verbeteren hebben we macht nodig. Om macht te verwerven moeten we ons organiseren. Onze nieuwe organisatie moet naar buiten toe sterk en doortastend zijn om positieve veranderingen te kunnen afdwingen. Intern moeten we een basis-democratische structuur opbouwen, waarin strijdbaarheid en verantwoordelijkheid centraal staan, en waarin we kameraadschappelijk en zorgzaam met elkaar omgaan. Dus alvast leven zoals we willen dat mensen zouden leven in de samenleving waarnaar we streven.”

Doorbraak is momenteel bezig met het organiseren van een drietal bijeenkomsten eind maart 2007 over de overeenkomsten in de neo-liberale en anti-feministische politiek van Wilders’ PVV en het Vlaams Belang. Meer informatie daarover volgt nog. Doorbraak heeft inmiddels 13 actieve leden en is bezig afdelingen op te starten in Deventer, Leiden, Nijmegen/Oss en Amsterdam.

Doe ook mee en meld je aan. Dat kan als actief lid, steunlid of sympathisant. Mail: <info@stopdeinburgeringsplicht.nl>. Telefoonnummer, postbus, website en een nieuw email-adres voor Doorbraak worden binnenkort bekend gemaakt.

Eric Krebbers

De uitgangspunten

De voorlopig nog zeer bondige uitgangspunten van Doorbraak.

“Doorbraak is een linkse basisorganisatie die strijdt voor een ecologisch duurzame wereld zonder uitbuiting, onderdrukking en uitsluiting. Daarom vechten we van onderop tegen het kapitalisme, het patriarchaat, racisme, nationalisme, religieus fundamentalisme en militarisme. Doorbraak is een gezamenlijk initiatief van zogenaamde “allochtonen” en “autochtonen”, juist om het denken in zulke etnische verdelingen te doorbreken. Hoe die betere wereld er precies uit moet gaan zien? En hoe we daar willen komen? Dat willen we gaandeweg en samen met anderen bedenken en bevechten. We willen daarbij linkse hokjes doorbreken, en voortbouwen op en kritisch omgaan met de ideeën en ervaringen van eerdere linkse bewegingen en initiatieven. De eerste stap is onszelf en onze strijd organiseren, want alleen zo zijn positieve veranderingen daadwerkelijk af te dwingen. Doorbraak zal zich de komende tijd vooral richten tegen racisme en migratiebeheersing. Wij strijden samen voor socialisme van onderop, en dus voor gelijke rechten voor iedereen en open grenzen, want de wereld is eveneens van iedereen.”

Demonstratie op internationale vrouwendag

Op internationale vrouwendag 8 maart 2007 organiseert de Iraanse vrouwengroep Karzar Zanan een demonstratie voor de rechten van vrouwen in het Midden-Oosten en elders. Verzamelplaats: Malieveld in Den Haag, aanvang: 11:00 uur. De actie is een vervolg op de succesvolle 8 maart-demonstratie van 2006.

Demonstratie op 8 maart 2006.

Karzar Zanan strijdt tegen zowel imperialisme als patriarchale overheersing. In de oproep voor de demonstratie schrijven de vrouwen onder meer: “De moord op duizenden vrouwen en kinderen door napalm-, fosfor- en clusterbommen, de verkrachting van Iraakse vrouwen door Amerikaanse soldaten, en het gebruik van vrouwvijandige islamitische grondwetten door fundamentalistische krachten, die worden geholpen door Amerikaanse en andere westerse adviseurs in Irak en Afghanistan, maken deel uit van de zogenaamde “vrouwenbevrijding” door imperialistische krachten. Aan de andere kant verhogen reactionaire islamitische krachten met hun politieke programma de repressie tegen en nood onder vrouwen. Wetgeving die ongelijkheid bevestigt, moslimfundamentalistische straffen tegen vrouwen en de dwang om de sluier te dragen zijn allemaal uitingen van patriarchale islamitische machtsstructuren. Verkrachting en executie van vrouwen en meisjes in Afghanistan zijn een teken van de militaristische reactionaire islamitische machten in dat land.”

Voor de complete tekst van de oproep zie:
Karzar Zanan-website <www.karzar-zanan.com>.
Meer informatie? Bel: 06-42514632 of mail: <Karzar2005@yahoo.com>.

Nieuw Rechts moddert voort

De extreem-rechtse partij Nieuw Rechts van Michiel Smit weet maar niet in rustig vaarwater te komen. Men krijgt raadszetels niet bezet, kaderleden doen antisemitische uitspraken, raadsleden stappen op, men kan de huur van het partijkantoor niet meer opbrengen en de campagne voor de Provinciale Staten-verkiezingen verloopt allesbehalve vlekkeloos. De toekomst van de partij ziet er dan ook somber uit.

John Middelma, met zonnebril, staat naast partijleider Michiel Smit op een Nieuw Rechts-demonstratie in Rotterdam.

Robin Tolsma, rechts aan het spandoek, op een Nieuw Rechts-demonstratie in Rotterdam.

Bij de herindelingsverkiezingen in november 2006 won Nieuw Rechts een zetel in de fusiegemeente Lansingerland. Die zetel is echter tot op heden nog niet ingenomen. De Kieswet schrijft namelijk voor dat raadsleden in de gemeente moeten wonen waar ze in de raad zitten. Lijsttrekker Smit had zoals gebruikelijk zijn zaken niet op orde. Hij had geen woonadres in Lansingerland en werd dus niet geïnstalleerd. De gemeente benaderde in januari 2007 de nummer twee op de kandidatenlijst met de vraag of die de zetel wilde bezetten. Maar Smit had ondertussen met hem en de andere kandidaten afgesproken dat ze allen zouden weigeren, opdat Lansingerland uiteindelijk weer bij Smit terecht zou komen. Dat moest hem de nodige tijdswinst opleveren om alsnog een desnoods fictief woonadres te vinden. Naar het zich laat aanzien heeft hij zich uiteindelijk in februari 2007 ingeschreven in het bevolkingsregister. En lijkt het dus een kwestie van tijd voordat hij alsnog in de raad komt.

Antisemitisme

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2006 had Nieuw Rechts al een zetel gehaald in Ridderkerk. Die werd ingenomen door Martin Dijkhuizen. Hij wil de grenzen dichtgooien “en alles wat hier niet thuis hoort opzouten!!!!”. Ook noemde hij de leden van moslimorganisaties die aangifte deden tegen discriminerende opmerkingen van toenmalig wethouder Marco Pastors “knoflooketers”. Ondanks deze extreem-rechtse taal, voelde Dijkhuizen zich uiteindelijk toch niet meer zo thuis binnen Nieuw Rechts. In januari 2007 stapte hij samen met zijn medewerkers uit de partij vanwege “het wanbeleid” binnen Nieuw Rechts en enkele antisemitische opmerkingen van het Haagse kaderlid John Middelma, de rechterhand van Smit. Middelma maakte zijn opmerkingen in een chatgesprek dat op internet werd gepubliceerd. Over het standpunt van Nieuw Rechts over “de joden” zei hij dat ze “moeten beseffen dat het voor hen op termijn ook aanpassen is of oprassen natuurlijk”. Middelma: “Het probleem van joden in Nederland is dat ze teveel invloed hebben op de samenleving vergeleken met hun aantal.” Op de vraag of partijleider Smit pro- of anti-Joods is, antwoordde Middelma veelbetekenend dat dat een onderwerp is “waar we ons liever niet aan branden”.

Dijkhuizen schrok toen hij deze teksten onder ogen kreeg. “Dit doet denken aan 1939. Regelrecht antisemitisch.” Hij eiste onmiddellijk een gesprek met het partijbestuur, maar dat liet een paar weken op zich wachten. Toen het gesprek uiteindelijk plaatsvond verklaarde Smit dat hij “geen mening” had over de jodenhaat van Middelma en dat het een persoonlijke mening betrof, ook al sprak Middelma in termen van “we”. “Men vond het allemaal niet zo erg”, zo vatte Dijkhuizen het gesprek samen. Hij stapte uit de partij en besloot verder te gaan onder de naam Ridderkerks Belang, wat natuurlijk sterk doet denken aan Vlaams Belang. Tegen de uitspraken van Middelma deed hij melding bij het Rotterdamse anti-discriminatiebureau RADAR. Als trap na wist Dijkhuizen verder te melden dat Nieuw Rechts het partijprogramma aangepast had. Daarin werd eerder nog een lans gebroken voor “de judeo-christelijke waarden en normen”, maar inmiddels zou het woord “judeo” zijn geschrapt. Dijkhuizen zei ook nog dat hij Middelma het liefst “al veel eerder een rotschop” verkocht zou hebben. “Meneer Middelma is een ongeleid projectiel. Met zijn ongenueanceerde gebrul heeft hij ervoor gezorgd dat heel wat leden hebben opgezegd.” Middelma was in 1997 medewerker van het partijblad van het Nederlands Blok van Wim Vreeswijk. Hij werkte ook voor de Amersfoortse gemeenteraadsfractie en in 1998 stond hij kandidaat voor het Nederlands Blok in Leeuwarden. Overigens werd die kandidatenlijst uiteindelijk afgekeurd. Naar eigen zeggen was hij eerder lid van de fascistische Nieuwe Nationale Partij (NNP) en zou hij momenteel lid zijn van Voorpost Vlaanderen.

Naast al deze problemen heeft Nieuw Rechts ook nog eens een flinke huurschuld. In november 2006 spande de Rotterdamse woningcorporatie De Nieuwe Unie al een rechtszaak aan tegen Nieuw Rechts omdat men al tijden geen huur meer ontving voor het partijkantoor. Nieuw Rechts werd toen een betaalvonnis opgelegd, maar dat heeft Smit naast zich neergelegd. De verhuurder is inmiddels een tweede procedure gestart om de partij zo snel mogelijk op straat te kunnen zetten.

Stinkmuil

In aanloop naar de Provinciale Staten-verkiezingen op 7 maart 2007 had Nieuw Rechts eerst nog de ijdele hoop om deel te nemen in pakweg 5 provincies. Maar men kreeg de zaak niet rond en uiteindelijk doet de partij slechts mee in Overijssel en Zuid-Holland. Robin Tolsma uit Almelo is lijsttrekker in Overijssel. Als hij gekozen wordt zal Tolsma gaan pleiten voor een verbod op nieuwe moskeeën en zich hard gaan maken voor meer politieposten. Begin 2006 liet Tolsma zich nog interviewen door het blad Kontakt van de Vereniging van Nederlandse Nationalisten, de extreem-rechtse organisatie van Ronald van der Wal die eerder actief was voor de CP’86 en Voorpost. Nieuw Rechts-kandidaat nummer twee is Harry de Olde, eveneens uit Almelo. In 1986 ondertekende hij een ondersteuningsverklaring voor de Centruumpartij (CP), zodat die mee kon

doen aan de verkiezingen in Almelo. Hij was in de jaren 80 de Overijsselse afdelingssecretaris van de CP. In 1994 zette hij zijn handtekening onder een ondersteuningsverklaring van de Almelse Centrumdemocraten. Nummer drie op de Nieuw Rechts-lijst is de Almelse Ronald Lubach. Die was in 2004 de voorzitter van de LPF in Almelo en stelde toen “zeker te weten” dat het dragen van een hoofddoek aanzet tot agressie. Lubach verklaarde verder eens op zijn weblog dat het dragen van hoofddoekjes gelijk staat “aan het dragen van swastika’s” en over integratie riep hij: “aanpassen of opdonderen”.

Om deel te mogen nemen aan de verkiezingen in Zuid-Holland had Nieuw Rechts in elk van de vier kiesdistricten 30 ondersteuningsverklaringen nodig. Dat aantal werd gehaald in Leiden en Den Haag, maar niet in Rotterdam (28) en Dordrecht (4). Daardoor kan er in de laatste twee districten niet op Nieuw Rechts gestemd worden. De kans dat lijsttrekker Smit in Zuid-Holland een zetel zal halen, is dan ook minimaal. Kandidaat nummer drie is Thimo Rietdijk uit Rotterdam. Hij zag de bui al hangen, en deed nog snel een noodoproep op het extreem-rechtse webforum Holland Hardcore om toch vooral een ondersteuningsverklaring bij de gemeente in te leveren. Kandidaat nummer vijf is Cor Engelen uit Rotterdam. Die is voorstander van contacten met het Vlaams Belang en op internet laat hij zich geregeld gaan in tirades en scheldpartijen tegen politieke opposenten. Typerende uitspraken zijn: “krijg keelkanker”, “sterf jij lekker met je stinkmuil” en “ontiegelijke lul”. Toch noemt hij juist Marokkanen mensen van “een primitieve bevolkingsgroep”.

Ondersteuners

Onder de ondersteuners van Nieuw Rechts in Zuid-Holland zitten overigens enkele opvallende figuren. In Leiden werd een handtekening gezet door Pieter Notenboom. Die zette in 1998 al een handtekening voor de Centrumdemocraten, zodat deze partij aan de Tweede Kamerverkiezingen mee kon doen. In Rotterdam zette de beruchte nazi Ben van der Kooi een krabbel. Hij werd in april 2005 veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf wegens brandstichting in een moskee. Na 15 maanden zitten werd hij in hoger beroep wegens gebrek aan voldoende bewijs vrijgesproken. Op internet juicht Van der Kooi racistisch gemotiveerde brandstichtingen en geweld tegen politieke tegenstanders nog steeds toe. Ook de Rotterdammer Joop van Heijgen zette een handtekening. Die was eerder raadslid van Leefbaar Rotterdam en behoorde daar tot de extreem-rechtse vleugel. In 2003 assisteerde hij een Nieuw Rechts-delegatie die Vlaams Belang-leider Filip Dewinter in Rotterdam ontving. Eind 2003 stapte hij over naar de Nieuw Rechts-fractie in de gemeenteraad. Verder zette de Rotterdammer Tom Renirie een handtekening. In 2004 probeerde hij een mail te sturen naar de nazistische Nationale Alliantie (NA). Maar hij stuurde hem per ongeluk naar Anti-Fascistische Aktie (AFA). Hij stelde zich in zijn mail voor als NNP-actieleider en verzocht de NA om samen met zijn partij een tegendemonstratie op te zetten tegen een vermeende AFA-manifestatie in Rotterdam.

Nieuw Rechts heeft bij de statenverkiezingen overigens geen concurrentie te duchten van de Partij voor de Vrijheid (PVV) van Geert Wilders. Die doet namelijk niet mee. Wel doet de LPF mee in Overijssel en Zuid-Holland. Maar die partij kampt met grote financiële problemen en zal nauwelijks een verkiezingscampagne van de grond kunnen krijgen. Hetzelfde geldt mogelijk ook voor Nieuw Rechts.
Met dank aan anti-fascistische onderzoeksgroep Kafka.

Gerrit de Wit

Nazi's tegen Poolse arbeiders

Op zaterdag 27 januari 2007 demonstreerden aanhangers en leden van de Nederlandse Volks Unie (NVU) in Apeldoorn tegen de komst van Poolse arbeiders. Dat ontaardde weer eens in een nazi-festijn van jewelste en de politie greep opnieuw niet in. Op diezelfde zaterdag werd wereldwijd herdacht dat 62 jaar geleden concentratiekamp Auschwitz werd bevrijd.

Het thema van de demonstratie was “Grenzen dicht voor goedkope Oost-Europese arbeiders! Weg met de EU! Weg met het neo-liberalisme!”. Zo trapte men af voor de NVU-verkiezingscampagne voor de Provinciale Staten-verkiezingen in Gelderland. De mars trok meer dan 100 deelnemers, waaronder veel aanhangers van de nazistische Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD), en liep uit op een verheerlijking van het nationaal-socialisme en Adolf Hitler. Er werd muziek gedraaid van Duitse nazi-bands als Stahlgewitter en Sturm 18. Van de laatste band viel het nummer “ZOG” te beluisteren. Dat verwijst naar het begrip “Zionist Occupied Government”, waarmee antisemieten aangeven dat “de joden” achter de schermen aan de touwtjes zouden trekken. Van de band Landser werd het nummer “Polacken Tango” gedraaid en luidkeels door de aanwezigen meegezongen. In dat nummer wordt de Poolse bevolking weggezet als “schijfvolk”, leugenachtig, minderwaardig en niet-aris. Leden van Landser werden eind 2003 veroordeeld wegens opruiing, oproepen tot haat en geweld tegen migranten en Joden, en het verspreiden van nazi-propaganda. De demonstranten zongen het Horst Wessel-lied, totdat NVU-voorzitter Constant Kusters hen onderbrak. Het lied zou namelijk van de politie niet gezongen mogen worden. Wel werd massaal het Hitlerjugend-lied “Ein junges Volk steht auf, zum Sturm bereit” gezongen en meerdere keren werd de Hitlergroet gebracht. Ondanks al deze strafbare feiten liet de politie, zoals gebruikelijk bij NVU-demonstraties, alles op z'n beloop en greep nauwelijks in.

Pianosnaar

Sommige aanwezigen liepen in T-shirts van de nazistische terreur-organisatie Combat 18, anderen droegen spandoeken met de cijfercombinaties 14 en 88. Het getal 14 staat voor “14 words”, oftewel “We must secure the existence of our people and a future for white children”. Het bekendere getal 88 staat voor “Heil Hitler”. Er werden vlaggen van de keizerlijke marine uit de Eerste Wereldoorlog meegedragen, en vlaggen van het Duitse Derde Rijk waarmee de nazi's tot 1935 wapperden. Ook werd er geld opgehaald voor “de politieke gevangenen”, de NVU-aanhangers Michael Krick, Robbie Groeneveld en Margot van Trienen. Die werden in oktober 2006 veroordeeld voor het uit racistische motieven in elkaar slaan van een willekeurige Antilliaanse man, verboden wapenbezit en het in bezit hebben van racistische T-shirts. Verder werd een minuut stilte gehouden voor de opgehangen Iraakse dictator en massamoordenaar Saddam Hussein, “een sleutelfiguur in de anti-zionistische bevrijdingsstrijd”. Ook buiten demonstraties om laat de NVU duidelijk zien waar men voor staat. Recentelijk stelde voorzitter Kusters dat hij kinderen van linkse Kamerleden dodelijk wil “afspuiten”. Ook wil hij de 76 Kamerleden die voor het generaal pardon stemden aan een pianosnaar ophangen. Die manier van ophangen is bekend uit nazi-Duitsland.

De demonstratie verliep niet zonder slag of stoot. De politie en ME hadden de grootste moeite om honderden woedende Apeldoornse jongeren en buurtbewoners op afstand te houden. Die riepen leuzen als “kankernazi's” en “kankerduitsers”, en daagden de NVU-aanhang uit. Een 79-jarige man wilde een demonstrant met een runenteken op zijn achterhoofd te lijf gaan, maar hij werd weerhouden door de politie. De man verklaarde zelf de oorlog meegemaakt te hebben. “De Duitsers hielden me als jongen twee dagen in het Gestapo-hoofdkwartier vast om te vertellen waar m'n vader was. Die hebben ze toen opgepakt en in Kamp Amersfoort gestopt. Ik ben weer onder behandeling van een psycholoog. En nu marcheren ze hier dus weer”.

Neo-liberalisme

Tijdens de demonstratie werd een toespraak gehouden door Jeugdstorm Nederland-kopstuk Alwin Walther. Hij ging daarbij tekeer tegen de EU die Polen en andere Oost-Europeanen in staat zou stellen om “al onze banen weg te stelen”. Het neo-liberalisme zou volgens Walther “de eigen identiteit en nationaal bewustzijn criminaliseren en vernietigen”. Daardoor zou “de volkswaarde” ingeruild worden “voor egoïsme en individualisme”. Hij had het verder over “de oneerlijke concurrentie tussen kapitalistische multinationals en het kleinbedrijf”. Ook sprak hij zich uit tegen de bezuinigingen in de zorg die het gevolg zijn van de neo-liberalisering. Die bezuinigingen zouden volgens Walther linea recta aan “gelukszoekers uit Derde Wereld-landen gedoneerd worden, dit terwijl ons eigen volk letterlijk in de stront kan blijven liggen”. Nationaal-socialisten zouden dat volgens hem ongedaan gaan maken en zorgen dat “de ouden van dagen de zorg krijgen die zij nodig hebben en verdienen”.

De NVU ageert al jarenlang tegen de EU, het neo-liberalisme en “de globalisering”. Men doet zich daarbij voor als de belangenbehartiger van werkend Nederland en zegt in de bres te springen voor het behoud van de sociale voorzieningen. Zo probeert men heel opportunistisch zieltjes te winnen. Maar primair verzet de NVU zich tegen het neo-liberalisme en “de globalisering” omdat “de joden” daar achter zouden zitten. Die zouden lokale culturen en identiteiten kapot willen maken en de wereldhegemonie willen verkrijgen. Nationaal-socialisten keren zich dan ook eigenlijk alleen tegen een “internationaal kapitalisme”, zeg maar het veronderstelde “Joodse kapitalisme”, dat “ons eigen nationalistisch economisch beleid” zou bedreigen. De nationaal-socialistische visie verwerpt ook de klassenstrijd, want de klassen zouden nauw met elkaar samen horen te werken ten bate van “het volk”. Dat noemt men ook wel solidarisme of corporatisme.

Ruzie

Al voor de demonstratie werd er vanuit extreem-rechtse kringen forse kritiek geuit op het gekozen thema. Meerdere extreem-rechtse activisten vonden het schandalig dat de NVU zich uitspreekt tegen de komst van Poolse arbeiders. Die blanke en “arische” bloedbroeders zouden niet geweerd of beschimpt dienen te worden, en de NVU zou zich moeten richten op het weren van niet-westerse arbeiders. Ook na de demonstratie werd er geklaagd. Op het fascistische webforum Stormfront Nederland en Vlaanderen schreef Tim Mudde, voormalig bandlid van Brigade M en stuwende kracht achter het extreem-rechtse postorderbedrijf Fenris Postorder: “Hitlerjugend-lied, marcherende Duitsers, een aantal werkschuwe parasieten tussen de demonstranten en als slagroom op de taart de Polacken Tango. Gek hè, dat het na meer dan 30 jaar nog niks is met de NVU? Ik schaam me diep als nationalistische Europeaan.” Kusters reageerde als een gebeten hond. “Onder jouw bezielende leiding is de CP'86 verboden en was het een puinhoop. Ga nu niet zeggen hoe het beter moet, want je doet zelf niets. Behalve geld verdienen aan de door jou zo gehate Duitsers, door middel van je internetwinkeltje en optredens in Duitsland aan marcherende Duitsers.” Verder wees Kusters er op dat Mudde getrouwd is op 20 april, niet geheel toevallig de geboortedatum van Adolf Hitler, en dat Mudde vroeger zelf ook vaker de Hitlergroet heeft gebracht.

Jodenstreken

Marc Peters, een van de leiders van het fascistische Nationaal Collectief, noemde de demonstratie “een blamage voor de ganse beweging. Ook ik schaam me dat het Nationaal Collectief hier actief aan heeft geparticipeerd. En het dan raar vinden dat de toeschouwende menigte jullie uitjouwt en bijna bespuugt.” Peters verweet “de drol” Kusters verder dat hij niet tegen kritiek kan en “uitsluitend uit is op zelfverheerlijking”. Een andere forumdeelnemer vond dat “de NVU onder de huidige lijn het niet meer waard is om zich Nederlands te mogen noemen, jullie zijn een stel pseudo-Duitsers en zetten de ganse beweging te kakken met jullie waanideeën”. Ook Walther deed op het forum een flinke duit in de zak. Hij verdedigde de NVU en noemde de criticiasters Mudde en Peters “hypocriete nationalisten” die afgeven op “wat radicalere groepen”. Ook schreef hij dat een internet-profiel van Peters vol zou staan met Duitse nazi-bands en dat Peters regelmatig nazistische tatoeages aan zou brengen bij gelijkgestemden. En net als Kusters verweet Walther Mudde ook dat hij geld verdient aan “marcherende Duitsers” door de verkoop van cd's met Duitse marsliederen die ook op de demonstratie werden gezongen. “Dit zijn in de volksmond jodenstreken!”, aldus de immer subtiele Walther.

De demonstratie heeft in ieder geval niet erg bijgedragen aan de profilering van de NVU als belangenbehartiger van werkend Nederland. Wat blijft hangen is het terechte beeld van een bende kaalkoppen met een ziekelijke hang naar de hoogtijdagen van het Derde Rijk. En daar zitten gelukkig weinig mensen op te wachten. De demonstratie zal dan ook waarschijnlijk geen positief effect hebben op de electorale kansen bij de komende verkiezingen. Verontrustend is wel dat onder het mom van de vrijheid van meningsuiting mensen de straat op mogen die het liefst die vrijheid van meningsuiting meteen af willen schaffen. Het gaat hier om mensen die hoogstpersoonlijk de gaskranen weer open zouden draaien om Joden af te maken als ze de kans kregen, zoals hun voorgangers in de Tweede Wereldoorlog. Gemeentebestuurders verschuilen zich de laatste jaren achter het recht op demonstratie, en werken, veelal met tegenzin, mee aan NVU-demonstraties. Maar bestaat er nog wel een recht op demonstratie wanneer er structureel strafbare uitingen plaatsvinden en oproepen tot misdaden tegen de menselijkheid gedaan worden?

Gerrit de Wit

Neo-nazi's in Apeldoorn verkleed als linkse autonomen, een uit Duitsland overgewaaid fenomeen. Op het spandoek is het logo van Anti-Fascistische Aktie (AFA) te zien, maar dan met de tekst “Nationaal-Socialistische Aktie”. Op het spandoek staan verder de cijfercombinatie 14 en 88 en is een SS-doodskop te zien..

Aanhangers van de NVU met vlaggen van de keizerlijke marine uit de Eerste Wereldoorlog.

Moord op anti-nationalist Dink ook in Nederland herdacht

Drie kogels maakten op 19 januari 2007 een einde aan het leven van Hrant Dink, hoofd-redacteur van Agos, een weekblad dat in het Armeens en Turks verschijnt en wordt gezien als de seculiere spreekbuis van de Armeense gemeenschap in Turkije. De minderjarige vader was lid van een ultra-nationalistisch netwerk. De moord bracht een protest-beweging op gang in Turkije en West-Europa die erg bemoedigend is voor Turkse en Armeense anti-nationalisten en verzoeningsgezinden.

Nationalistische Turken met links een spandoeck met huilende wolf.

Veel Turkse nationalistes noemen zich Grijsse Wolf.

De 52-jarige Dink, een linkse Armeniër die is geboren en getogen in Anatolië, had zijn politieke leerschool niet doorlopen in de Armeense nationalistische beweging maar in de anti-imperialistische studentenbeweging van Istanbul, die vanaf eind jaren 60 radicaliseerde en revolutionaire conclusies begon te trekken. Dink was in zijn jongere jaren een tijd lang actief voor de maoïstische Communistische Partij van Turkije Marxistisch-Leninistisch (TKP-ML), die voort is gekomen uit deze beweging. Uiteindelijk brak hij met het maoïsme en startte hij in 1996 met een groep geestverwanten Agos, een tweetalige krant die zich sterk maakte voor de rechten van de Armeense en andere minderheden in Turkije. Ook hielden Dink en Agos zich bezig met de democratisering van Turkije, de Turkse toetreding tot de EU en hoe Turken en Armeniërs om zouden kunnen gaan met het verleden. Of om concreter te zijn met “1915”, het jaar waarin een miljoen Armeniërs op last van de Ottomaanse regering planmatig werden vermoord of gedeporteerd uit Anatolië, het gebied waar ze al voor de komst van de Turken woonden.

Krokodillentranen

Dink was allesbehalve een Armeense nationalist: gelijke rechten, verzoening en verwerking van een gezamenlijke tragische geschiedenis vormden zijn politieke doelen voor Turken en Armeniërs. Hij bekritiseerde het agressieve nationalisme aan zowel Turkse als Armeense kant. “Als je een vijand nodig hebt voor de vorming van je identiteit, dan is je identiteit ziekelijk”, is een van zijn veel geciteerde uitspraken. Dink bleef politiek aan de linkerkant staan. Zo schreef hij ook columns voor het kritische en uitgesproken linkse dagblad Birgün. De Turkse staat volgde de verrichtingen van Dink uiteraard op de voet. Hij werd meerdere keren juridisch vervolgd vanwege zijn artikelen en uitspraken over de Armeense genocide. Zijn laatste veroordeling had plaatsgevonden op grond van het beruchte en uiterst rekbare artikel 301, dat belediging van “de Turkse identiteit” strafbaar stelt. Ondanks de talloze bedreigingen die hij ontving na zijn breed door de pers uitgemeten veroordeling op grond van dat artikel, weigerde Dink - ondanks uitnodigingen uit het buitenland - Turkije te verlaten. “Waar moet ik dan heen? Armenië? Ik kan niet tegen onrechtvaardigheid, dus ik zal in Armenië ook snel problemen krijgen”, verklaarde hij.

Het is nog onduidelijk wie of wat exact achter de moord op Dink zit. De Turkse justitie spreekt voorlopig van “een kring” van nationalistische jongeren, waarvan de leden zijn opgepakt, inclusief de schutter. Het centrum van deze kring lijkt zich te bevinden in Trabzon, waar in 2006 nog een Italiaanse priester werd vermoord en mensenrechtenactivisten ternauwernood konden ontsnappen aan een lynchpartij door een opgefokte nationalistische menigte.

Dat de Turkse staat en nationalistische media verantwoordelijk zijn voor het klimaat waarin deze politieke moord heeft kunnen plaatsvinden, staat buiten kijf. Progressieve critici spraken dan ook van “krokodillentranen” toen premier Erdogan de moord veroordeelde. Via de veroordeling van Dink op grond van artikel 301 wees de Turkse staat hem immers zelf impliciet aan als verrader. De nationalistische media verketterden hem openlijk en noemden hem expliciet een verrader. Daarmee werd hij een doelwit voor de gewelddadige stromingen binnen het Turkse nationalisme. Het anti-Armeens racisme is nooit uit de Turkse samenleving verdwenen en wordt versterkt door de huidige geestesgesteldheid van het Turkse nationalisme, dat voelt dat het in het defensief wordt gedrukt door de EU en de pro-Europese krachten in Turkije zelf. Dat het nationalisme stevig geworteld is in het staatsapparaat, bleek wel uit de heldenbehandeling die de moordenaar van Dink kreeg na zijn arrestatie in de stad Samsun. In een uitgelekte video was uitgebreid te zien hoe politieagenten in de rij stonden om met hem op de foto te mogen.

Stille tocht

Bemoedigend vanuit anti-nationalistisch perspectief waren de omvang en leuzen van de protestbeweging die direct na het bekend worden van de moord ontstond in Turkije en Europa. In Istanbul waakten duizenden mensen - Turken, Koerden en Armeniërs - tussen vele kaarsen en bloemen 4 dagen lang voor het kantoor van Agos, op de plek waar Dink was doodgeschoten. “Wij zijn allemaal Hrant Dink” en “Wij zijn allemaal Armeniërs”, aldus de leuzen die waren te lezen en te horen tijdens de wake. Op 23 januari werd Dink begraven. De stille tocht op die dag werd bijgewoond door ruim 100 duizend mensen die borden met de beide leuzen van de wake omhoog hielden. Het massale gebruik van de leus “Wij zijn allemaal Armeniërs” is een unicum in de Turkse geschiedenis. Dat geeft aan dat de nationalistische ideologie van één land, één natie (uiteraard de Turkse) en één vlag onder grote druk staat. Pro-Europese liberalen, de progressieve democratiseringsbeweging en de Koerdische nationale beweging zijn daar debet aan. De leus leidde tot woedende reacties uit het nationalistische kamp, onder meer van Devlet Bahçeli, de leider van de fascistische Nationalistische Actiepartij (MHP). Dat kamp kreeg echter een flinke tik en moest verdedigen waarom er eigenlijk strafartikelen als artikel 301 bestonden. Ongetwijfeld zal de moord op Dink tot nog meer polarisatie leiden tussen het anti-Europese nationalistische blok dat de status quo in Turkije tegen elke prijs wil verdedigen - zoals de dominante positie van de Turken, hun leger en de kemalistische ideologie - en het zeer heterogene democratiseringskamp.

Op 23 januari werd ook in Den Haag een stille tocht gehouden voor Dink. Een paar maanden eerder had hij daar nog de Oxfam Novib Pen Award in ontvangst genomen, een prijs die jaarlijks wordt uitgereikt aan journalisten die

vanwege hun publicaties in moeilijkheden zijn gekomen. De tocht werd onder meer georganiseerd door de Federatie van Armeense Organisaties in Nederland (FAON) én progressieve Turkse en Koerdische organisaties, en trok ongeveer duizend mensen. De Turkse ambassade weigerde na afloop van de tocht een gezamenlijke verklaring van de organisaties in ontvangst te nemen. In een achteraf opgesteld persbericht werd onder meer verklaard dat men “in de geest” van Dink had gehandeld, die immers altijd had gepleit voor dialoog en samenwerking. Dat was een terechte constatering en bemoedigend voor enerzijds die Turken en Koerden en anderzijds die Armeniërs die elkaar niet willen haten, maar willen begrijpen en “1915” in dialoog willen verwerken.

Hoewel de Haagse stille tocht in de geest van Dink is verlopen, moet toch benadrukt worden dat zijn politieke geest nog niet geheel is doorgedrongen in Nederland, niet bij Turken links - dat al lange tijd hersendood is - en niet bij de Armeense beweging.¹ Dink hing denkbeelden en strategieën aan die bij de Armeense diaspora geenszins gemakkelijk ingang vonden of zelfs als schokkend werden ervaren. Zo zei hij tijdens een lezing in Australië tegen zijn anti-Turkse gehoor: “Laat die Turken toch met rust, maak je vooral druk om de armen in Armenië.”

Koloniaal geweld

Dink was bijvoorbeeld sterk gekant tegen het strafbaar stellen van de ontkenning van de genocide op de Armeniërs in Europese landen, een van de huidige speerpunten van de diaspora. Hij zag dat als een beknotting van de vrijheid van meningsuiting, die in zijn visie de kern van de democratie vormde. Hij waarschuwde ervoor dat dergelijke wetten op termijn in het voordeel van de Turkse staat zouden kunnen werken, die zichzelf en zijn aanhangers zou neerzetten als slachtoffer van juridische vervolging. Verder vreesde hij dat strafbaarstelling de dialoog tussen Armeniërs en Turken ernstig zou bemoeilijken. De dialoog tussen beiden zag hij als enige gangbare weg. Bovendien konden wetten geen historische waarheden boven water halen, daar was volgens Dink alleen het geweten toe in staat. Hij ging zelfs zo ver in zijn afkeuring van strafbaarstelling dat hij verklaarde naar Frankrijk (waar de diaspora het sterkst is) te willen afreizen om daar - uiteraard provocatief - de genocide te ontkennen.

Dit in contrast met het 24 April Comité van FAON, een groep die zich inzet voor erkenning en herdenking van de Armeense genocide. Comitélid Inge Drost pleitte twee weken voor de dood van Dink nog voor “expliciete strafbaarstelling”, zoals verwoord in een wetsvoorstel van ChristenUnie-Kamerlid Tineke Huizinga.² Ook wil Drost dat de Nederlandse en Turkse jeugd in de schoolbanken bekend wordt gemaakt met de Armeense genocide. Op zich een goed idee, maar je kunt je afvragen of de Nederlandse staat met een uiterst bloedige geschiedenis van koloniaal geweld - dat tot diep in de twintigste eeuw is voortgezet en waar geen onomwonden berouw over is getoond - wel de meest geschikte partij is om een dergelijke educatieve taak op zich te nemen. Overigens pleit Drost net als Dink voor de dialoog.

Dink bekritiseerde ook die delen van de Armeense diaspora die het Turkije vanwege de genocidekwestie moeilijk of onmogelijk willen maken om toe te treden tot de EU. Hij beschuldigde hen ervan niet in te zien dat Turkije - weliswaar langzaam - aan het veranderen is, en dat juist de diaspora niet wilde veranderen. Hij zag het toetredingsproces als de motor van de democratisering in Turkije, die in zijn visie weer een noodzakelijke voorwaarde was voor verzoening en een oplossing voor de genocidekwestie. Door tegen toetreding te pleiten keerde de diaspora zich tegen het proces waarin Turkije de confrontatie met zijn eigen geschiedenis kan aangaan. Een eventuele weigering van de EU om Turkije te laten toetreden zou gevolgen kunnen hebben voor de Armeense gemeenschap en Armenië, zo waarschuwde Dink. Die zouden dan namelijk snel tot zondebokken worden gemaakt door de Turkse staat.

Dwanginstrument

Ook op dit punt lijkt er een verschil te bestaan tussen de opvattingen van Dink en Drost. Hoewel Drost zich niet expliciet uitspreekt tegen Turkse toetreding, benadrukt ze wel dat Nederland moet aandringen op een heldere uitspraak van de EU aan het adres van Turkije dat het hebben van goede relaties met buurlanden (lees: Armenië) “wel een voorwaarde is. En dat daarvan de erkenning van het verleden, de genocide, onderdeel is.”

Dink zou wel eens gelijk kunnen hebben met zijn bewering dat vrijheid van meningsuiting en dialoog de enige wegen zijn die naar verzoening kunnen leiden en dat strafbaarstelling van genocide-ontkenning en het gebruik van de EU als dwanginstrument tot genocide-erkenning dat proces alleen maar zullen bemoeilijken. Hoe dan ook, Turkije heeft op 19 januari 2007 ongetwijfeld een van zijn moedigste anti-nationalistische en anti-racistische intellectuelen verloren. Zo zal iedereen die eerst mens is en daarna pas Turk of Armeniër hem herinneren.

Mehmet Kirmaci

Noten

- ¹ Zie bijvoorbeeld: “Grijze Wolven in actie tegen Armeens monument”, Gerrit de Wit. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/10764f46.htm>, en: “De Armeense genocide in Nederland”, Cihan Ugural. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11265f79.htm>.
- ² “Nederland moet Turken helpen de Armeense genocide in te zien”, Inge Drost. In: Nederlands Dagblad, 5.1.2007.

GIL is actief in het werkgebied van de GGD Hollands Midden. In steden zonder GIL-achtige structuur moeten hulpverleners hun declaraties rechtstreeks bij het Koppelingsfonds indienen. Dat is bedoeld als een noodfonds. Men eist van de hulpverleners dat ze altijd eerst aan de illegalen vragen of ze de kosten zelf kunnen betalen. Door de bureaucratische wijze van werken van het fonds moeten de hulpverleners vaak extra tijd steken in hun rekeningenadministratie. Veel huis- en tandartsen met een drukke praktijk hebben daar geen zin in en eisen daarom voorafgaand aan de behandeling vaak contant geld van de zieke illegalen, die daarmee onder grote druk komen te staan. Ze moeten geholpen worden, maar zijn meestal straatarm. Door GIL en ook De Fabel op te zadelen met het regelen van hulp voor nog eens 20 vluchtelingen, ontslaat de gemeente zichzelf van de verantwoordelijkheid en de zorgplicht die men heeft voor alle inwoners van Leiden, inclusief illegalen.

Geld boven mensen

De beslissing van de gemeente om de vluchtelingen uit te sluiten, is genomen op het moment dat diverse organisaties de noodklok luiden over de steeds slechtere toegankelijkheid van de gezondheidszorg voor illegalen. Die moeten in het algemeen veel lef en doorzettingsvermogen opbrengen om naar de huisarts, de tandarts, het ziekenhuis of de kliniek te gaan. Velen durven niet, uit angst om bekend en mogelijk opgepakt te worden. Ook de identificatieplicht in ziekenhuizen schrikt af. Vaak kennen illegalen de weg tot de zorg simpelweg niet en hebben ze ook geen steungroep die hen erbij helpt. Ze laten het er dan maar bij zitten, met ernstige gevolgen voor hun gezondheid.

Daar komt bij dat een belangrijk deel van de medische zorg sowieso niet door het Koppelingsfonds wordt vergoed. Van de ziekenhuiskosten worden alleen onderzoekskosten en de lonen van de specialisten betaald, en dus niet de juist heel dure overnachtingskosten. Chronisch zieke illegalen lopen ook nog eens het grote risico dat ze niet de zorg krijgen die verzekerde patiënten wel hebben, omdat ze een te hoge kostenpost zouden vormen. Hulpverleners die van het Koppelingsfonds geen geld voor hun hulp krijgen, blijven zitten met onbetaalde rekeningen. Die moeten dan worden beschouwd als “oninbaar” en afgeboekt op de post “dubieuze debiteuren”. Maar het komt vaak voor dat men illegalen onder druk zet om de rekeningen toch zelf te betalen, desnoods via een afbetalingsregeling van bijvoorbeeld 50 euro per maand. Bang om geen hulp meer te krijgen, gaan veel illegalen noodgedwongen akkoord met zo’n regeling. Ze zitten dan jarenlang vast aan het afbetalen van hun schulden. Het geld daarvoor moeten ze vaak lenen van anderen. In Rotterdamse en Haagse ziekenhuizen werden veel illegalen in 2006 zelfs al weggestuurd voordat voldoende was onderzocht hoe het met hun gezondheid was gesteld.

In zijn zwartboek “Grenzeloos ziek” schrijft de Amsterdamse huisarts Makdoembaks dat de overheid, het Koppelingsfonds en allerlei gezondheidsinstellingen schuldig zijn aan schending van de mensenrechten wegens uitsluiting, nalatigheid en gebrek aan inzet.¹ De belangrijkste artsenbelangenorganisatie KNMG is weliswaar kritisch over de praktijk van de zorg aan illegalen, maar stelt zich veel te passief op, aldus Makdoembaks. Op initiatief van de KNMG onderzoekt de commissie Klazinga momenteel hoe artsen het begrip “medisch noodzakelijke zorg” zouden moeten invullen. Nu geven veel dokters daar een uiteenlopende uitleg aan. Sommigen maken terecht geen onderscheid tussen de zorg voor verzekerde en illegale patiënten, terwijl anderen de hulp aan illegalen triest genoeg beperken tot acute noodsituaties.

Derderangs zorg

In het najaar van 2006 drongen GroenLinks en SP er bij minister Hoogervorst van Volksgezondheid op aan om een waarborgfonds voor medische zorg aan illegalen in te stellen. De KNMG en andere zorgorganisaties steunen dat plan. Men wil in elk geval dat de huidige vergoedingsregelingen worden aangepast. “Mijn voornemen is om alle vormen van medisch noodzakelijke zorg die wordt verleend aan in betalingsonmacht verkerende illegalen te financieren uit een door de overheid te financieren fonds”, beloofde Hoogervorst de Tweede Kamer in december 2006. “Ik stel mij voor daartoe de werking van het huidige Koppelingsfonds uit te breiden. De werking van het Koppelingsfonds zal zich in principe ook tot de AWBZ-zorg kunnen uitstrekken, in ieder geval voor zover het gaat om opnames die samenhangen met de Wet BOPZ”, dat wil zeggen: opnames in de psychiatrie.

Hoogervorst was tot deze toezegging gedwongen door de rechter. Eind 2006 heeft namelijk een GGZ-instelling een rechtszaak tegen de staat gewonnen om ook de kosten voor de opname van illegalen met een psychiatrische aandoening vergoed te krijgen. Hoogervorst vond wel dat “de noodzaak van de medische zorg dient te worden gezien in samenhang met de nog te verwachten duur van het verblijf” in Nederland. “De zorgverlening aan illegalen zal in beginsel plaatsvinden bij aangewezen zorgaanbieders waarmee afspraken zijn gemaakt. Dit is uiteraard niet mogelijk bij medisch noodzakelijke zorg die terstond moet worden verleend, zoals in het geval van een hartaanval of een slagaderlijke bloeding (acute zorg). In die gevallen kan de zorg worden ingeroepen bij iedere zorgaanbieder.” De minister zal de uitkomsten van het onderzoek van de commissie Klazinga “meenemen in zijn beslissingen” over de financiering van medische zorg aan illegalen. Hoogervorst’s uitspraken roepen veel vragen op. Wie bepaalt wat de te verwachten verblijfsduur is? Illegalen kunnen immers te allen tijde opgepakt worden. En wil Hoogervorst de goedkoopste aanbieder van de zorg een contract gunnen? Hoe uitgehold ziet die goedkoopste zorg er dan uit? Moeten illegalen daarom straks eventueel ver reizen om zorg te krijgen?

Met het Leidse zorgnetwerk is het onder meer gelukt om een scooter te regelen voor een anders aan huis gekluisterde man zonder verblijfsvergunning. Onlangs bezocht een andere illegaal het Fabelspreekuur met de vraag of hij een prothese kon krijgen, omdat hij door een snijmachine van een slagerij een hand heeft verloren. De vraag is hoe dit soort gevallen met eventuele nieuwe regelgeving beoordeeld gaan worden. Is dan bijvoorbeeld de prothese “medisch noodzakelijke zorg”? En wie bepaalt wat de “te verwachten verblijfsduur” is van de betrokken man? Helaas valt “te verwachten” dat illegalen door de administratieve apartheid uitgesloten zullen blijven van de rest van de samenleving.

Ellen de Waard

Jelle van Buuren

Noot

1. “Grenzeloos ziek”, Nizaar Makdoembaks.

Op: Solidariteit Zuid-Oost-website <www.solidariteitzo.nl/downloads/GrenzeloosZiek.pdf>.

Vingerafdrukken inleveren a.u.b.

Een bezoekje aan de EU gaat binnenkort gepaard met vieze inktvingers. Wie een visum aanvraagt moet eerst op het plaatselijke consulaat zijn vingerafdrukken afstaan en een pasfoto laten maken.

Deze gegevens worden gedigitaliseerd en voor 5 jaar opgeslagen in het Europese Visum Informatie Systeem (VIS). De EU denkt zo beter vroegtijdig terroristen op te kunnen sporen, en ook illegale migranten en afgewezen vluchtelingen makkelijker uit te kunnen zetten. Aan de Europese grensposten, maar ook bij binnenlandse controles, kan iedereen met een verdacht kleurtje door de computer gehaald worden om te controleren of het visum wel klopt en of er geen sprake is van identiteitsfraude. Ook kinderen moeten eraan geloven, en wel vanaf 6 jaar. Want volgens de Europese Commissie is het vanaf die leeftijd mogelijk om vingerafdrukken in te lezen.

Chip

Er is wel een klein probleempje. De vingerafdrukken van kinderen veranderen in de daarop volgende jaren zo ingrijpend dat na een jaar of twee de vingerafdruk niet meer herkenbaar is. Dat kan leuke discussies opleveren bij de grensposten. Ook de vingerafdrukken van oudere mensen veranderen veel. De grenspolitie zal heel wat te stellen krijgen met allerlei woedende krasse knarren. En het VIS kent nog meer technologische problemen. De Europese Commissie wilde oorspronkelijk de biometrische gegevens van de visumaanvragers op een chip in het visum opslaan. Een grenswacht hoeft dan ter controle alleen het visum nog maar door een scanner te halen. Maar doordat paspoorten en visa steeds meer volgestopt worden met dergelijke biometrische chips zullen de scanners in de war raken. Daarom moet nu voor controle worden teruggegrepen op het aloude Handwerk. Ter plekke worden bij de grenspost of in het binnenland vingerafdrukken afgenomen of een pasfoto gemaakt, en die gegevens worden dan ter vergelijking naar het VIS gestuurd. Dat zal flinke rijen aan de grenzen gaan opleveren.

Dat maakt de Europese Commissie en de EU-lidstaten niet zoveel uit. Die zijn erop uit om de VIS-databestanden te vullen met zoveel mogelijk gegevens van zoveel mogelijk mensen. Gegevens die vanzelfsprekend ook beschikbaar komen voor politie- en inlichtingendiensten. Een heel rijtje privacywaakhonden heeft inmiddels tegen de plannen geprotesteerd, maar vindt een gesloten front tegenover zich. Ook tal van studies die laten zien dat biometrie in het geheel niet het foutloze wondermiddel is dat politici er graag van maken, worden terzijde geschoven. De honger naar persoonsinformatie is te groot. En het VIS is maar een van de databanken die in de EU in oprichting zijn. En straks worden al die databanken aan elkaar gekoppeld en ook toegankelijk gemaakt voor erkende privacykampioenen als de VS. Zo ontstaan langzamerhand internationaal verknoopte databanken waarin de autoriteiten naar believen informatie kunnen opvissen over steeds meer wereldbewoners. Uiteraard alléén om terroristen en zware misdadigers in de kraag te kunnen vatten. En mocht een computer ergens op de wereld toevallig vinden dat jij tot die categorie behoort, dan heb je pech en moet je maar op de een of andere manier je onschuld zien te bewijzen. Want computers liegen immers niet.

Een broeiness van reactionaire ideeën

Op 19 januari 2007 verscheen het eerste nummer van *Opinio*, een naar eigen zeggen “links-conservatief” weekblad. Maar er valt niets links aan te ontdekken. Het gaat vooral om een uitwisseling van gedachten tussen conservatieven en nationalistische liberalen, zo blijkt uit de eerste drie nummers.

Opinio is een zelfbewust politiek project, heel anders dan de meeste nieuwe bladen en kranten die tegenwoordig op de markt verschijnen en die feitelijk niets anders zijn dan voertuigen voor advertenties. Bij *Opinio* gaat het echt om de inhoud. Het blad telt wekelijks 16 pagina's krantenpapier en heeft advertenties noch illustraties. Het project wordt betaald door voormalig Philips-topman en miljonair Roel Pieper, die eerder vergeefs probeerde om minister te worden via de LPF. Nu wil hij zijn ideeën verspreiden en invloed krijgen via *Opinio*, zo zegt hij.

Liberaal-conservatief

Het blad blijkt een broeiness van reactionaire ideeën. “Een links-conservatief opinieweekblad, een pleidooi voor de traditie van vooruitgang”, zegt hoofdredacteur Jaffe Vink. Dat klinkt echter nogal paradoxaal. Want het conservatisme is in principe tegen vooruitgang, en heeft al helemaal niets gemeen met links. “Uiterst rechts” is wellicht een betere omschrijving voor het blad, of anders “liberaal-conservatief”. Want het huidige politieke landschap in Nederland kenmerkt zich nu al geruime tijd door een wankel verbond van conservatieven en nationalistische liberalen. De twee vullen elkaar soms aardig aan. Liberalen komen met voorstellen om de economie winstgevender te maken voor het kapitaal, en conservatieven met plannen om de onderklasse beter te beheersen. Maar wat hen vooral bindt is de gezamenlijke haat tegen links, “allochtonen”, “ongecontroleerde” migratie en de islam.

Er bestaan echter ook veel onderlinge tegenstellingen. In het ene kamp vindt men namelijk religieuze, seculiere, aristocratische en modernere conservatieven, en zelfs volksnationalisten en sociobiologen. Allemaal gaan die ervan uit dat de mens gebonden is aan een door god of de natuur gegeven hiërarchische orde waarin “volk”, gezin en de christelijke religie een belangrijke rol zouden moeten spelen. Wat van dat ideaal afwijkt acht men al snel “decadent”, “pervers” of zelfs “duivels”, woorden die dan ook veelvuldig terug komen in *Opinio*. In het andere kamp zitten de nationalistische liberalen en neo-liberalen, de libertariërs, en de rechts-populisten. Die menen terecht dat de mens de samenleving zelf autonoom vorm kan en mag geven, maar helaas ook dat “de westerse beschaving” daarvan per definitie de meest geslaagde poging is. Overigens is men het ook binnen de twee kampen zeker niet altijd onderling eens. Vink biedt nu via *Opinio* een gezamenlijk platform aan alle opiniemakers van uiterst rechts, in een poging de onderlinge verschillen duidelijk te verwoorden en waar mogelijk te overbruggen.

De Verlichting

Typerend was het debat in het eerste nummer tussen Andreas Kinneging en Paul Cliteur. De conservatieve Kinneging noemde de Verlichting “de ondergang van de westerse beschaving” omdat god daarbij enigszins weggesaneerd werd. Gemakshalve weet hij al het geweld sinds de Franse revolutie aan “het wegvallen van het oude geloof”. Zonder god zou er namelijk geen beschaving en moraal meer mogelijk zijn. En dan doelde hij vanzelfsprekend op de christelijke god. De nationalistisch-

liberale Cliteur toonde zich daarentegen juist blij dat de Verlichting ethiek heeft losgekoppeld van god. Volgens hem was het verminderen van de invloed van religie op de samenleving juist ontzettend belangrijk, maar dan vooral om de vermeende dreiging van de islam goed te kunnen tegengaan.

Twee nummers later mocht Lee Harris van Vink een poging doen om de twee standpunten bij elkaar te brengen. De Amerikaan schreef dat het christendom in tegenstelling tot - natuurlijk - de islam een “redelijke” godsdienst zou zijn. Volgens hem zou “de rede” alleen tot wasdom zijn gekomen in Europa, juist vanwege dat christendom. Elders zou er van “rede” geen sprake zijn. “In een cultuur van de rede is iedereen het erover eens dat het niet legitiem is geweld te gebruiken om mensen op andere gedachten te brengen”, aldus Harris, die kennelijk weinig kaas gegeten heeft van de Europese geschiedenis. De huidige liberale “westerse beschaving” zou volgens Harris dus zowaar een product zijn van het christendom. De liberalen als kinderen van de christelijke conservatieve vaders en hun traditie. En dat is een geweldige traditie, aldus Harris, want “de christelijke God houdt hartstochtelijk van orde, wet en hiërarchie”.

Chemofobie

De Amerikaanse uiterst rechtse denktank American Enterprise Institute (AEI) lijkt een belangrijk ijkpunt te zijn voor *Opinio*. In elk nummer komt wel een AEI-medewerker aan het woord. In de eerste plaats vanzelfsprekend Ayaan Hirsi Ali, die in haar column trots vertelt over haar eigen kantoor en assistent bij het instituut. Ze mag er helemaal vrij denken, zegt ze. Tenminste, als ze niet ingaat tegen de idealen van een vrije markt en een kleine overheid. In het tweede nummer plaatste Vink een vier pagina's lang promotie-artikel over AEI-plannen voor het voortzetten van de oorlog in Irak. Hirsi Ali was aanwezig bij de presentatie van die voorstellen. “Daarvoor hoefde ik alleen maar even naar een andere verdieping in het AEI-gebouw te lopen”, schreef ze wat uitsloverig. In het artikel stond dat “president Bush het vertrouwen in het Iraakse volk niet heeft verloren. Hij vecht voor een goede en eerbare zaak.” Feitelijk laat de president natuurlijk anderen voor hem vechten. En de vraag is eerder of “het Iraakse volk” nog wel enig vertrouwen heeft in Bush.

Het AEI wordt gesponsord door ExxonMobil en ontving sinds 1998 al meer dan 1,6 miljoen dollar. Meer dan 20 AEI-stafleden werken als consultant voor de regering Bush. Begin februari 2007 bleek bovendien dat het AEI 10 duizend dollar en een reis- en onkostenvergoeding in het vooruitzicht stelde aan wetenschappers die foutjes konden aanwijzen in het recente klimaatrapport van de Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) van de VN. Het IPCC verklaarde daarin dat de opwarming van de aarde door de mensheid veroorzaakt wordt. Bedrijven als Exxon willen daar geen verantwoordelijkheid voor nemen, want dat kost geld, en zetten alles op alles om de IPCC-wetenschappers en hun resultaten in diskrediet brengen.

Vink doet daar flink aan mee, en plaatste in het derde nummer van *Opinio* een lang stuk van Salomon Kroonenberg die milieu-

Reactionairen onder elkaar

Deze 26 auteurs hebben samen het overgrote deel van de kolommen van de eerste drie nummers van *Opinio* gevuld.

Ad Verbrugge. Trendy geklede filosoof die een religieus volks-nationalisme promoot. Pleit voor “herstel van de verticale verhoudingen” en vindt dat “de cultuurgemeenschap” mensen moet kunnen dwingen “om te sterven voor het eigen land”.¹

Afshin Ellian. Rechtswetenschapper en opiniemaker die voortdurend hetze voert tegen de islam, links, uitkeringen en elke vorm van solidariteit. Vindt Guantánamo Bay geen probleem.²

Alvaro Vargas Llosa. Directeur van de Amerikaanse libertarische denktank Independent Institute. Fel tegenstander van de opkomst van “de clowns van uiterst links” in Zuid-Amerika.

Andreas Kinneging. Elitaire rechtsfilosoof. Voorzitter van de conservatieve Burke-stichting. Voormalig tekstdrijver voor de reactionaire VVD-er Bolkestein. Ziet in het feminisme zijn grootste vijand.³

Anne Applebaum. Amerikaanse columniste die communisten rauw lust. Getrouwd met Radoslaw Sikorski, voormalig medewerker van de ultra-rechtse denktank American Enterprise Institute (AEI) en tot voor kort minister van Defensie van de conservatief-katholieke Poolse regering.

Antoine Bodar. Conservatieve katholieke opiniemaker die meent trendy te zijn. Wil persé een verwijzing naar het christendom in de Europese grondwet.

Ayaan Hirsi Ali. Voormalig VVD-Kamerlid. Sloot met haar hetze tegen de islam nauw aan bij de behoefte van het groeiende aantal nieuw-rechtse opiniemakers. Werkt tegenwoordig voor de AEI.²

Bart Jan Spruyt. Mede-oprichter van de conservatieve Burke-stichting. Trainde kandidaat-Kamerleden voor Wilders' PVV en schreef mee aan het verkiezingsprogramma van die extreem-rechtse partij.³

Benno Barnard. Conservatieve Nederlandse dichter die in België woont. Droomt van het katholieke Habsburgse rijk. Zou vliegen en googlen willen voorbehouden aan een culturele elite.

Derk Jan Eppink. Conservatieve Nederlandse columnist die in België woont. Eveneens een voormalig tekstdrijver van Bolkestein, de grondlegger van de huidige hetze tegen “allochtonen”.

Diederik Boomsma. Lid van de conservatieve Burke-stichting. Werkt aan een nieuw type katholieke school waar vooral “Nederlandse geschiedenis en cultuur” centraal staan.

Hans Jansen. Ultra-conservatieve arabist, verbonden aan de universiteit van Utrecht. Schuift overall aan met zijn anti-islampraatjes, inmiddels ook bij de nieuw-rechtse Vlaams Belang-denktank TeKoS.⁴

Harvey Mansfield. Conservatieve Amerikaanse hoogleraar. Wil burgerrechten beperken. Schreef in zijn boek over “mannelijkheid” dat vrouwen “een geheime voorkeur hebben voor het huishouden en het verschonen van luiers”.

Jaffe Vink. Hoofdredacteur van *Opinio*. Bood als redacteur van het Trouw-katern Letter & Geest ook al jarenlang ruimte aan allerlei conservatieve en nieuw-rechtse opiniemakers. Fel gekant tegen wat hij “de volksaard” van moslims noemt.²

maatregelen “verspilling van geld en moeite” noemt. In een eerder stuk mocht Diederik Boomsma al beweren dat de giframp in Ivoorkust door het schip Proba Koala best wel mee viel. Ook Tsjernobyl en Seveso zouden nauwelijks een ramp geweest zijn, en de gevaren van het landbouwgif DDT zouden eveneens zwaar overdreven zijn. Alle ophef zou steeds veroorzaakt worden door “chemofobie”, en in het geval van het gifschip door “voor-oordelen jegens oliehandelende multi-nationals” en “een koloniaal schuldgevoel”. In zijn eerste redactioneel sloot hoofdredacteur Vink zich daarbij aan. “We willen geen minister van milieu, maar een minister van technologische vernieuwing”, riep hij. “Vooruitgang prediken”, en “de doemdenkers de stad uitjagen”, die moesten maar “kromme worteltjes” gaan “verbouwen bij maanlicht, in afwachting van de apocalyps”. En aan “koloniaal schuldgevoel” had hij helemaal een broertje dood. “Laten we het debat aangaan over kolonialisme en uitbuiting. Daar liggen nog wat oude denkbeelden te rotten die opgeruimd moeten worden. Altijd dat schuldgevoel over onze rijkdom. Onze rijkdom is geen schuld en geen decadentie, maar een overwinning op de armoede.” De deur gaat bij Opinio straks kennelijk wagenwijd open voor koloniale geschiedvervalsing.

Gescheurde spijkerbroeken

Ook alle andere traditionele conservatieve stokpaardjes kwamen langs in de eerste drie uitgaven. Een pleidooi tegen vegetarisme, en voor drijfjachten met honden. Criminelen die niet hard genoeg worden aangepakt, en de jeugd die zich niet netjes genoeg kleedt en “bij voorkeur gescheurde en opgelapte spijkerbroeken draagt”. Schande! Het onderwijs dat niet streng genoeg is, en het vermeende probleem van de zwarte scholen dat veroorzaakt zou worden door - men raadt het al - “de ongecontroleerde migratie van de afgelopen decennia”. Verder volop kritiek op het Turkse nationalisme, maar vanzelfsprekend niet op dat van de christelijke Armeniërs, laat staan op het nationalisme van Nederlandse origine. En ook de vrijheid van rechtse meningsuiting werd niet overgeslagen. Sylvain Ephimenco mocht klagen dat in Frankrijk opiniemakers onder vuur worden genomen als ze beweren dat er teveel zwarte voetballers in het nationale elftal zitten. Of als ze schrijven dat “ze” in Niger “ongeremd copuleren”, dat er teveel mensen in Afrika worden geboren en dat

“je de helft van de planeet zou moeten steriliseren”. Van racisme is hier zeker geen sprake, aldus Ephimenco.

Fatwa

Een belangrijk knelpunt in de relatie tussen conservatieven en liberalen is de positie die men bereid is vrouwen in de samenleving toe te staan. In Opinio nummer twee mocht Harvey Mansfield beweren dat “de natuur duidelijk maakt waarvoor we geschikt zijn, waarvoor we deugen, en dat is dan ook tegelijk hetgeen waarop we ons moeten richten”. Mannen zouden “bij uitstek geschikt zijn voor de deugd van de moed” en vrouwen zouden “nog steeds mannen nodig hebben om ze te redden”. Feministe Stine Jensen noemde Mansfields opvattingen terecht “gevaarlijk”, omdat hij doet alsof het “onmogelijk is om bepaalde historisch gegroeide ongelijkheden, zoals die tussen man en vrouw, ongedaan te maken”. Oog in oog met het vleesgeworden machtige witte patriarchaat in de vorm van Mansfield, zei Jensen doodleuk en vooral heel modieus dat ze zich vooral zorgen maakte over de macho ideeën van “jonge allochtonen uit de lagere sociale klasse en jongeren die zich door fundamentalistische groepen voelen aangetrokken”.

Tot slot staat in elk nummer van Opinio een column “Fatwa van de week”, geschreven door een - naar verluidt werkelijk bestaande - islamkenner genaamd Abd Al Ghaffar Al Firsani. Zijn stukjes doen zo archaïsch en absurd aan dat ze uitsluitend geplaatsd lijken te worden om de islam te kakken te kunnen zetten. Aan de andere kant sluiten die moslimcolumns inhoudelijk toch wel weer verdacht nauw aan bij de ideeën over gezin, cultuur en religie van een religieuze volksnationalist als Ad Verbrugge. Misschien vindt de redactie, zoals Derk Jan Eppink ook aangeeft, dat “conservatieven een alliantie moeten aangaan met behoudende allochtonen”. Ook hoofdredacteur Vink staat ideologisch dichterbij de islamgeleerde dan hij wellicht zelf beseft, zeker wanneer hij bijvoorbeeld schrijft dat het “jammer” is voor “hen die denken dat de paus dom en star is: het gaat niet om condooms, maar om onthouding”.

Eric Krebbers

Rechter kent uitkering toe aan niet uitzetbare illegaal

Na de Centrale Raad van Beroep (CRB)¹ heeft ook de rechtbank Rotterdam onlangs een bres geslagen in de Koppelingswet. Eind 2006 bepaalde die rechter dat iemand die feitelijk niet uitzetbaar is, toch recht heeft op een uitkering. Een verheugende uitspraak voor veel migranten en vluchtelingen.

In deze zaak van een uit de voormalige Sovjet-Unie afkomstige man tegen de gemeente Rotterdam beriep advocaat Pim Fischer zich op het Verdrag over Economische, Sociale en Culturele Rechten, en het Europees Sociaal Handvest. Beide verdragen erkennen het recht op bijstand voor mensen die niet uitgezet kunnen worden. De rechter oordeelde dat de gemeente bij niet uitzetbare personen verplicht is om na te gaan of ze op een andere grond dan de bijstandswetgeving aanspraak kunnen maken op een uitkering, bijvoorbeeld vanwege een internationaal verdrag. Als het onzeker is of de betrokken persoon recht heeft op bijstand, dan komt dat voor rekening van de overheid, aldus de rechtbank. De rechter gaf de gemeente Rotterdam dus het nadeel van de twijfel en kende de man een uitkering toe.

De gemeente is in hoger beroep gegaan. In kringen van advocaten en andere deskundigen is met nogal wat ongeloof gereageerd op de beslissing. Men verwacht niet dat die zal standhouden bij het hoger beroep, ook al omdat de overheid er veel belang bij heeft om de administratieve apartheid overeind te houden. Fischer daarentegen is vol goede moed. Mocht de beslissing gehandhaafd blijven, dan lijkt de kern van de Koppelingswet flink te zijn aangetast. Veel migranten en vluchtelingen zijn feitelijk niet uitzetbaar en kunnen dan misschien met succes een uitkering gaan aanvragen.

Harry Westerink

Noot

1. “Rechter schiet te klein gat in Koppelingswet”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11188f75.htm>.

Lee Harris. Opiniemaker die publiceert in de bladen van Amerikaanse ultra-rechtse denktanks als het AEI en de Heritage Foundation. Macho die vindt dat het westen “decadent” is geworden en weer moet leren op leven en dood te vechten met “de vijand”.

Machteld Allan. Nederlandse historica voor wie communisme per definitie gelijk staat aan een Goelag. Islambasher en fan van de omstreden Amerikaanse ultra-conservatieve historicus Daniel Pipes, die lijsten opstelt met wetenschappers die kritiek durven te leveren op Israël.

Paul Cliteur. Rechtsfilosoof die grossiert in onnavolgbare redeneringen over culturen. Schopt graag tegen de islam en links. Mede-oprichter van de conservatieve Burke-stichting, verbonden aan de libertarische Bastiat-stichting en het nieuw-rechtse tijdschrift Civis Mundi.⁹

Paul Scheffer. Opiniemaker die als eerste begon te zeuren over het vermeende “multiculturele drama”. Jut regelmatig op tegen moslims en wil “allochtonen” via een beschavingsoffensief “Nederlands nationaal beseft” bijbrengen.³

Piet Gerbrandy. Haagse dichter die zich oefent in de cultuurkritiek, een van oudsher elitaire en conservatieve bezigheid. Wil de jeugd disciplineren en zegt met Plato tegen democratie te zijn.

Roger Scruton. Britse ultra-conservatieve miljonair en opiniemaker. Uitgever van het filosofische tijdschrift Salisbury Review, waarin onder meer Vlaams Belang-kopstukken schrijven.

Reuel Marc Gerecht. Historicus verbonden aan het AEI. Werkte eerder voor de CIA en het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken. Warm voorstander van de oorlog in Irak.

Salomon Kroonenberg. Rechtse weerkundige die roept dat de klimaatveranderingen geen mensenwerk zijn, en de zorgen erom slechts een hype van de milieubeweging.

Stine Jensen. Deense ietwat reactionaire feministe die eenzijdig naar “jonge allochtonen” wijst als het om patriarchale ideeën gaat.

Sylvain Ephimenco. Rechts-populistische Trouw-columnist. Neerlands meest verbeterd moslim-basher. Stelt alle moslims collectief verantwoordelijk voor terrorisme.²

Theodore Dalrymple (Anthony Daniels). Britse conservatieve psychiater. Zet zich af tegen alles dat links en liberaal is, en wil “de onderklasse” weer in het gareel brengen.

Yoram Stein. Filosoof. Meent dat de vrijheid doorgeschoten is en dat mensen daarom weer autoriteiten nodig hebben. Vier handen op één buik met de conservatieve Dalrymple en volks-nationalist Ad Verbrugge.

Noten

1. “Het volksnationalisme van filosoof Ad Verbrugge”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11130f71.htm>.
2. “De wegbereiders van Wilders”, Gebladerte-reeks 27. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/g27.htm>.
3. “De kwartiermakers van Fortuyn”, Gebladerte-reeks 23. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/g23.htm>.
4. “Een arabist op oorlogspad”, Eric Krebbers. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11269f80.htm>.
5. “De “superieure westerse cultuur” van opiniemaker Cliteur”, Harry Westerink. In: Fabel Archief <www.gebladerte.nl/11236f77.htm>.

“Mensenrassen” zijn een verzinsel van racisten

Na de Tweede Wereldoorlog hebben wereldwijd de meeste wetenschappers eindelijk afstand genomen van het begrip “ras”. Men moest erkennen dat de indeling van mensen in “rassen” geen biologisch gegeven is, maar een inmiddels eeuwenoud verzinsel van racisten. Helaas keert het tij momenteel weer, en proberen genetici via DNA-onderzoek te bewijzen dat “mensenrassen” wel degelijk bestaan.

Alle “rassen” houden van patat.

“Alle racisten het land uit.”

In 1950 verklaarde de VN-organisatie UNESCO dat men het begrip “ras” maar beter achterwege kon laten.¹ “Voor alle praktische doeleinden is “ras” geen biologisch fenomeen, maar een sociale mythe”, zo schreef men. Maar daar bleken de meeste biologen en antropologen nog niet aan toe. In 1951 kwam er daarom een nieuwe UNESCO-verklaring waarin het begrip in ere werd hersteld. Maar de “rassen” die men meende te zien, zouden wel geleidelijk in elkaar overlopen, leden van verschillende “rassen” zouden samen gezond nageslacht kunnen produceren en er zouden geen bewijzen zijn voor aangeboren verschillen in intelligentie en andere capaciteiten tussen de verschillende “rassen”. In 1964 verklaarde de UNESCO opnieuw dat “pure rassen” niet bestaan, en dat theorieën gebaseerd op racisme onwetenschappelijk zijn.

Pas in de jaren 90 rekenden wetenschappers definitief af met het concept “rassen”. In 1994 verklaarde de invloedrijke Amerikaanse antropologenvereniging AAA dat het begrip volkomen onwetenschappelijk is. En de Amerikaanse vereniging van fysiologische antropologen AAPA voegde daar twee jaar later nog aan toe dat het idee van “rassen” alleen nuttig is voor racisten. En als er al verschillen gemeten worden tussen groepen die door racisten als “rassen” worden aangemerkt, dan zijn dat “geen gevolgen van hun biologische erfenis, maar het product van historische en hedendaagse sociale, economische, onderwijskundige en politieke omstandigheden”, zo zei de AAA in 1998. Kortom, wetenschappelijke uitspraken over de fysieke, psychologische en sociale eigenschappen van “rassen” gaan letterlijk nergens over.

Eén druppel

Op een enkele uitzondering na,² onderschrijven de meeste wetenschappers deze verklaringen wel. Helaas hadden die teksten relatief weinig invloed buiten de wetenschap. Aan de rechtse borreltafel en onder sommige opiniemakers is het geloof in “rassen” gebleven. Er is in Nederland zelfs sprake van een tegenoffensie door rechtse wetenschapsjournalisten als Marcel Roele³ en Simon Roozendaal. “Dertig jaar lang hebben anti-racistische moraalridders de burger wijs proberen te maken dat rassen niet bestaan. Ze hadden ongelijk”, schrijft Roozendaal.⁴ Om het bestaan van rassen te “bewijzen” voert hij aan dat er tegenwoordig medicijnen bestaan speciaal voor zwarten. Onzin natuurlijk, die medicijnen zijn gericht op bepaalde ziekten die relatief veel, maar niet uitsluitend, voorkomen bij zwarte mensen. Het zou bijzonder onwetenschappelijk en gevaarlijk zijn om de sociale constructie “ras” te betrekken bij de verstrekking van medicijnen. Alleen al omdat zieken met een andere huidskleur dan ten onrechte niets zouden krijgen. Daarbij is een indeling op basis van huidskleur volkomen arbitrair. In de VS wordt nog steeds iedereen tot zwart gebombardeerd die “één druppel zwart bloed” zou hebben.

Het wetenschappelijk niveau van Roozendaals beweringen is overigens bijzonder bedroevend. “De Kaukasiërs hebben”, zo meent hij bijvoorbeeld te weten, “een iets andere huidskleur, een zuidelijker, zwieriger mentaliteit (plus heel wat Russische doden op hun geweten) en worden in Moskou “zwartkonten” genoemd.” Voor hem vormen de inwoners van de Kaukasus dus samen “een ras”, en gemakshalve stelt hij hen ook collectief verantwoordelijk voor het oorlogsgeweld daar.

Cosmetica

Volgens racisten zou het bestaan van “rassen” onmiskenbaar zijn en “common sense”. Een marsmannetje dat voor het eerst de aarde bezoekt zou vanwege de huidskleuren meteen zien dat er verschillende “mensenrassen” zijn, zo betogen ze. Maar niets is minder waar. Toen Columbus in Amerika aankwam, vond hij niet dat de mensen er daar anders uitzagen dan hijzelf.⁵ Hij beschreef de huidskleur van de Indianen als “niet donker, maar licht”. Later hadden andere Europeanen het over “witte” Indianen. Weer andere tijdgenoten meenden “zwarten” te zien. Ook werden “bruine” Indianen beschreven. “Wit” kwam echter het meest voor. Pas eind achttiende eeuw begon men Indianen als het “rode ras” te zien. Sommige Indianen verfden zich rood, en hoewel de Europeanen ter plaatse heel goed wisten dat het om cosmetica ging, kwam toch de term “roodhuiden” in zwang.

Het “gele ras” blijkt al evenzeer een sociale constructie. Europese reizigers noemden de Chinezen in de zestiende eeuw een “withuidig volk” en vergeleken hen met Duitsers, Spanjaarden en Italianen. Sommige reizigers achtten Chinezen zelfs witter dan Europeanen. Pas twee eeuwen later begon men over “het gele ras” te fantaseren. Dat kwam waarschijnlijk door

een samengaan van allerlei associaties. Geel was in China namelijk de kleur van alles dat keizerlijk was en werd zodoende veel gebruikt. De keuze voor “geel” als “dominant raskenmerk” was dus evenmin als bij de Indianen gebaseerd op daadwerkelijke waarneming.

In de oudheid werd vanzelfsprekend wel waargenomen dat er mensen waren met een wat lichtere of donkerder huid, maar daar werden verder geen conclusies aan verbonden. Mensen met een donkere huidskleur werden niet als aparte groep gezien. Pas bij de opkomst van de transatlantische slavernij veranderde dat. Om die slavernij te rechtvaardigen werd de oude negatieve associatie van het zwarte kwaad gekoppeld aan de huidskleur van de slaven. In het begin van de koloniale periode waren er echter in de Nieuwe Wereld overigens ook veel witte arbeiders die praktisch als slaven werkten. Die kwamen steeds vaker samen met de zwarte slaven in opstand. Daarom werd in Noord-Amerika besloten om de arbeidskrachten wettelijk in “rassen” in te delen, waarbij de witte rechten kregen en de zwarte niet. Zo wist de heersende klasse de onderlinge solidariteit aan de onderkant van de maatschappij te doorbreken, en de loyaliteit van de witte arbeiders te verkrijgen.

Joodse neus

Die verdeel- en heersmethode was honderden jaren succesvol. Het was immers een simpele en direct voor iedereen zichtbare indeling. Toch waren er ook gevallen waarin het niet duidelijk was bij welk “ras” men hoorde. Waar men in VS vasthield aan de “één druppel”-regel, stelde men in apartheidsstaat Zuid-Afrika een commissie in die in onduidelijke “gevallen” een beslissing moest nemen of iemand Afrikaans, Aziatisch of Europees was. Wat eens te meer duidelijk maakte dat het hele systeem van “rasindeling” niet wetenschappelijk biologisch was, maar simpelweg gebaseerd op racistische inschattingen. Iedere indeling in “ras” is zo in de eerste plaats een interactie tussen mensen, waarbij de ene mens, meestal een wetenschapper, de macht heeft om anderen te objectiveren, te meten en in te delen.

Toen Carolus Linnaeus eind achttiende eeuw een raciale vierdeling van de mensheid maakte in witte, zwarte, gele en rode mensen, deed hij alsof hij dat wetenschappelijk waarnam en ontdekte. In werkelijkheid verzon hij die indeling natuurlijk zelf en sloot hij nauw aan bij het racisme van zijn tijd. Eerst was er dus het racisme, en daarna pas de indeling in “rassen”. “Rassen” zijn dus gevolg van racisme en niet omgekeerd. Overigens hebben racisten later ook nog geprobeerd van “de Joden” een “ras” te maken. Maar ondanks alle mythen over “de grote Joodse neus” bleken er bij hen evenmin uiterlijke kenmerken te bestaan die bij alle groepsleden terugkwamen. Om directe herkenning toch mogelijk te maken besloten de nazi’s daarom de Joden te dwingen een gele ster te dragen.

Kleurenblind

Voor racisten die tegenwoordig tevergeefs aankloppen bij biologen en antropologen voor bewijzen voor hun rassentheorieën, bieden sommige genetici uitkomst. De meest progressieve genetici weten echter gelukkig dat genen “kleurenblind” zijn en dat “rassen geen genetische basis hebben”.⁶ Uit de ontsleuteling van het menselijk DNA in 2004 door het Human Genome Project blijkt namelijk dat alle mensen genetisch voor 99,9 procent identiek zijn. En de resterende verschillen zijn groter binnen dan tussen de door racisten omschreven groepen. Met andere woorden: de verschillen tussen zwarte en witte mensen zijn veel kleiner dan tussen witten of zwarten onderling.

Andere genetici menen dat er wel degelijk een genetische indeling in “rassen” mogelijk is, maar willen daar niet toe overgaan om “misbruik” ervan niet in de hand te werken. Racistische genetici doen daar echter niet moeilijk over. Volgens hen “zijn rassen genetisch feiten”. Bij die 0,1 procent onderlinge verschillen tussen mensen gaat het wel om 3 miljoen plekken op een genoom, zeggen ze. Er zouden wel 8 tot 11 “rassen” zijn, en ook racisme zou een biologisch gegeven zijn. Sommigen beweren zelfs doodleuk dat overduidelijke sociale categorieën als ethnies een “biologische basis” hebben. “Rassen” hangen voor deze genetici overigens niet meer persé samen met een huidskleur of ander uiterlijk kenmerk, maar nog slechts met een genetische code. Waar mensen vroeger door racistische wetenschappers eigenschappen kregen toebedeeld op basis van hun huidskleur of schedelmaten, hoeven die hen nu niet eens meer te zien om van alles over hen te beweren. Maar genen zijn in werkelijkheid helemaal niet zo eenvoudig te

lezen. Ze zijn niet eenduidig, ze beïnvloeden elkaars werking over en weer, en blijken zelfs per generatie ‘uit’ en ‘aan’ te gaan al naar gelang de leef-omstandigheden van de dragers.

Ziektekiemen

Halverwege de jaren 90 heeft het Human Genome Project een broertje kregen: het Human Genome Diversity Project (HGDP) dat officieel onderzoekt hoe de mensheid zich over de aarde heeft verspreid.⁷ Men wil de genetische verschillen in kaart brengen tussen 700 vaak met “uitsterven” bedreigde “volkeren”. Aandacht krijgen vooral “volkeren” waarvan de genetici menen dat ze altijd “geïsoleerd” hebben geleefd. Veel genetici menen zo het bewijs te kunnen vinden voor het bestaan van aparte “rassen”. Voorzitter Abdallah Daar van de HGDP-ethiekafdeling wil het concept “ras” dan ook graag weer invoeren, naar hij zegt om specifieke op maat gesneden medicijnen te kunnen maken voor bepaalde “rassen”. Extreem-rechtse groepen reageerden enthousiast op het project. Enthousiast vertellen genetici dat men straks aan de hand van DNA gevonden op de plek van een misdaad kan nagaan waar de dader oorspronkelijk vandaan komt. Een onzinnig idee in deze tijden van grootschalige wereldwijde migratie.

De HGDP-genetici zijn overal ter wereld bloed, wangslim en haarwortels gaan verzamelen. Soms zelfs zonder toestemming van de betrokkenen. Die werden volgens critici behandeld als fruitvliegen. Later bleken sommige wetenschappers zelfs patenten te hebben aangevraagd op stukken DNA van “inheemse volkeren”. Terecht werd er boos gereageerd: “Eerst stalen ze ons land, nu onze genen”. De vergelijking met de racistische wetenschap uit de koloniale tijd was snel gemaakt. Vooral ook omdat de wetenschappers meer geïnteresseerd blijken in het DNA van uitgebuite en bedreigde mensen dan in hun overlevingskansen. Later was er zelfs sprake van uitwisseling van de DNA-stalen met het Amerikaanse leger, waar men ze zou gebruiken bij een onderzoek naar biologische wapens die ingezet kunnen worden tegen het ene “ras”, terwijl het andere ontzien wordt. Het is niet waarschijnlijk dat er daadwerkelijk zo’n onderzoeksproject bestaat, aangezien men daar ook wel weet dat “rassen” verzinsels zijn. Overigens werd er tijdens het apartheids-regime in Zuid-Afrika wel degelijk onderzoek gedaan naar de mogelijkheid van zo’n biologisch wapen. Eventuele anti-zwarte ziektekiemen hadden dan vooraf aan hun inzet wel een juridische spoedcursus Zuid-Afrikaans recht moeten volgen om zeker te zijn wie er nu officieel zwart was verklaard en dus slachtoffer moest worden.⁸

Accountants

Het doet allemaal denken aan een eenentwintigste eeuwse technologie in dienst van een negentiende eeuwse ideologie, schreef een kritische wetenschapper. Hoewel men bij het project zegt niets van racisme te moeten hebben, publiceert men wel wereldkaarten met een indeling in de welbekende vier “rassen”. Het is trouwens een totaal achterhaalde racistische opvatting dat het bestuderen van het genetische materiaal van bijvoorbeeld de !Kung San “onze evolutionaire geschiedenis” zal verhelderen, zoals het project beweert. Daarbij doet het idee van geïsoleerde “volkeren” sommige andere critici denken aan koloniale beelden van “wilden” die nog in een “oertoestand” zouden leven, of zelfs aan de nazi’s met hun raciale reinheids-ideaal. Sowieso is de geschiedenis van de meeste groepen mensen nauwelijks verder terug te traceren dan een paar generaties, en het is dus niet mogelijk om te zeggen of ze duizenden jaren geïsoleerd hebben geleefd. Kritische genetici zeggen verder terecht dat groepsgewijze DNA-metingen van vermeende “rassen” niet meer kennis opleveren dan vergelijkingen tussen het DNA van antropologen en advocaten of accountants.

Eric Krebbers

Noten

1. “Ras, rede en racisme”, Maarten Derksen. In: *Academische Boekengids* 45, juli 2004.
2. “Racistische psychologen met IQ-fantasieën”, Eric Krebbers.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11088f69.htm>,
en: “Afrocentrisme is geen goed antwoord op eurocentrisme”,
Eric Krebbers. In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11229f77.htm>.
3. “De chimpanseepolitiek van Marcel Roelé”, Eric Krebbers.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/11027f65.htm>.
4. “Het laatste taboe”, Simon Roozendaal. In: *Elsevier*, 22.11.2003.
5. “Die Farbe der “Schwarzen””, Wulf D. Hund. In: *Okolinx* 16, juli-september 1994.
6. “”Rassische” Gene”, Thomas Brückmann. In: *Jungle World* 48, 20.11.2006.
7. “Wetenschappelijk racisme”, Jeroen Breekveldt.
In: *Fabel Archief* <www.gebladerte.nl/10360l22.htm>.
8. “Dr. Wouter Basson”, Hans Knoop, 2000.

Beterweter

Niet vergeten om breuken te helen

Na een lange dag op weg naar huis. Nog even aanzetten op de pedalen met een lekker muziekje in de oren. “Who controls the past, controls the present. And who controls the present, controls the future. The battle for the past is for the future. Must be the winners of the memory war”, zingt Asian Dub Foundation over de omgang met het koloniale verleden.

De debatavond gaat nog even door mijn hoofd. Ik ben geschrokken van de bekende namen die een lans braken voor een progressief Nederlands nationalisme. Prima als minder mensen worden uitgesloten van het Nederlandschap. Maar moeten we echt met die driekleur gaan wapperen? Dit rood is niet van het socialisme, maar van het bloed dat vloei­de tijdens de koloniale veroveringsoorlogen. Het wit herinnert me aan de witte dominantie die samen met de Hollandse vlag “in naam der koningin” in top werd gehesen. En het blauw doet me denken aan het Atlantische graf van de ontvoerde Afrikanen die liever met opgeheven hoofd over boord sprongen dan als handelswaar de Amsterdamse grachtengordel te financieren. Deze bouwstenen van Nederland negeren? “It’s a memory war”, herinnert het refrein me. Terugkijken zal ik doen, maar ik vergeet voor me te kijken. En voor ik het weet, lig ik onder mijn fiets en achter een taxi. Met een stekende pijn in mijn schouder...

Een week later loop ik het kleine ziekenhuis in Amsterdam-West binnen. Mijn botbreuk doet nog pijn. Bij de receptie haalt iedereen alvast de identificatiepapieren uit de tas. Op deze verplichting wijst het niet te missen bord. Controle heeft in het ziekenhuis tegenwoordig een wrange dubbele betekenis. Even schrik ik, want ik ben mijn bestaansbewijs uit anti-autoritaire gewoonte vergeten. De zin ontbreekt om naar huis te gaan en hem te halen. Met weinig hoop loop ik toch maar naar de balie. En waarachtig, mijn verzekeringspas volstaat. Na een kortstondig geluks-moment over mijn succesje bekruipt me een ongemakkelijk gevoel. Want het is niet mijn glimlach die me verder helpt, maar mijn witheid. Ongevraagd ben ik gecast voor een rol met privileges. Daarbij inbegrepen het voorrecht om dit niet te zien en juist normaal te vinden. Wat niet weet, wat niet deert. Dat is nou oud-Hollandse wijsheid.

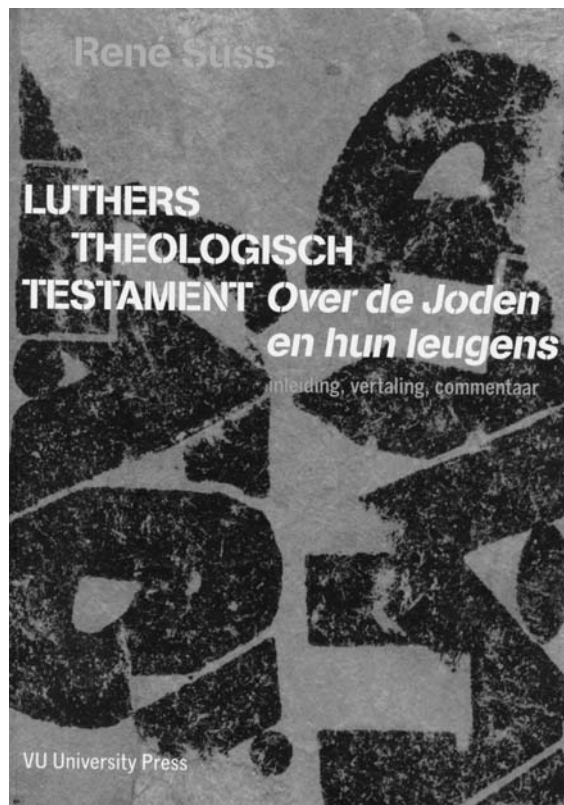
Maar hier kan ik mijn ogen toch niet voor sluiten. Ik kijk schuldig om me heen of mijn medepatiënten, die wel hun papieren moesten laten zien, me nu verachten. Maar dan verandert er wat in me. Er begint een vuurtje te branden. Ik wil helemaal niet in een wereld leven waarin ik word voor­getrokken. Waarom hebben mijn voorouders me dit nagelaten? Ik wil niet meer meedoen in de witte club. Ik moet er wat van gaan zeggen!

Ineens bedenk ik me. Vanmiddag moet ik protesteren tegen het racistische migratiebeleid van de regering. Hoe meer stennis ik nu schop, hoe later ik op de demonstratie ben. Bovendien: wat heeft het voor zin om de martelaar uit te hangen door mezelf te laten dwingen om me aan repressieve regels te houden. Aan de andere kant: zwijgen is toestemmen met het witte pact. Zo verandert er natuurlijk nooit wat. Twijfelen of ik me druk ga maken over racisme, dat is nog wel het grootste privilege van witten als ik.

Mijn bot is, nu ik dit schrijf, wel geheeld. Maar de breuk die de eeuwenlange witte dominantie heeft veroorzaakt is nog lang niet genezen. Om mijn menselijkheid en daarmee mijn glimlach te redden zal ik, zo lang ik witte privileges heb, ze kritisch moeten inzetten om ze zo snel mogelijk ongedaan te maken. Al blijft het zoeken hoe. In het ziekenhuis heb ik uiteindelijk maar besloten om me zo snel mogelijk naar de demonstratie te begeven en later te gaan schrijven over mijn witte voorrechten. Dat ben ik in elk geval niet vergeten. “It’s a memory war!”

Kerkhervormer Luther inspireerde Hitler

Het felle antisemitisme van de zestiende eeuwse kerkhervormer Maarten Luther was mede bepalend voor het klimaat waarin de nazi's 6 miljoen Joden vermoordden, aldus René Süß in zijn recente studie “Luthers theologisch testament”.¹ Luthers jodenhaat vormde geen uitglijder, maar behoorde tot de kern van zijn reactionaire geloofsleer. Toch beschouwen velen hem ook nu nog als een van de grootste Duitse en christelijke helden aller tijden.

Luther is bekend geworden door zijn strijd tegen de rooms-katholieke kerk tijdens de Reformatie. Vooral de handel in aflaten, waarmee rijken hun zonden konden afkopen en een plaats in de hemel konden bemachtigen, wekte zijn ergernis. Hij zette zich ook af tegen de heiligenverering, de relikwieëncultus, het celibaat en de pauselijke hiërarchie. Zo is hij in de dominante geschiedschrijving over het christendom te boek komen te staan als een voorvechter van emancipatie en individuele zelfbeschikking en een bestrijder van roomse corruptie en uitbuiting van de armen. Omdat hij de bijbel in het Duits vertaalde en aan de wieg stond van het Duitse nationalisme, wordt hij ook nog steeds geprezen als boegbeeld van de Duitse eenheid.

Gezagsgetrouw

Uit onderzoek van Süß en andere Luther-critici blijkt hoe onterecht dit positieve imago van de reformator is. Luther nam belangrijke elementen uit de oerconservatieve rooms-katholieke leer over en versterkte die zelfs. Wie onderaan de sociale hiërarchie stond of van de dominante maatschappelijke normen afweek, kon rekenen op zijn tomeloze haat. Zijn geschriften vormen tesamen één grote scheldpartij tegen joden, vrouwen, ongelovigen, boeren en gehandicapten, en verder tegen iedereen die zich niet wenste te onderwerpen aan de tirannie van de adel en de vorsten. Onderdanen zouden zich nooit tegen het staatsgezag mogen verzetten, want die macht zou “van God gegeven” zijn. “Het is beter als tirannen 100 onrechtvaardigheden tegen het volk begaan, dan wanneer het volk een enkele onrechtvaardigheid tegen de tirannen begaat”, aldus Luther. “Hoe slecht het bestuur ook moge zijn, toch zou God het dulden van zijn bestaan verkiezen, liever dan het gepeupel toe te staan te muiten, met hoeveel recht zij ook mogen handelen. Een vorst hoort vorst te blijven, welk een despoot hij ook moge zijn. Hij onthoofd noodzakelijkerwijs toch maar weinigen, daar hij onderdanen moet bezitten om heerser te kunnen zijn.”² Luther ruilde zo de ene autoritaire geloofsleer, het rooms-katholicisme, in voor de andere, het lutheranisme. Die vorm van protestantisme werd door zijn gezagsgetrouwheid vooral populair onder middenstanders en ambtenaren. Het lutheranisme kreeg vooral in Duitsland veel aanhang. Nederland ging meer voor het calvinisme, de leer van de reformator Johannes Calvijn.

Toen arme en verpauperde boeren in 1524 onder leiding van Luthers collega-theoloog Thomas Münzer in opstand kwamen tegen de overheid die hen genadeloos uitzoog, koos Luther onvoorwaardelijk de kant van de machthebbers. In zijn vlugschrift “Tegen het roofzuchtige en moordlustige boerenvolk” riep hij hen op om korte metten te maken met mensen in verzet. “Daarom moet, in het openbaar of achter gesloten deuren, elke opstandeling worden doodgeslagen, gewurgd of doodgestoken, waarbij men moge bedenken dat er niets vergiftigers, schadelijkers en duivelsers is dan een oproerling, opdat hij als een dolle hond om het leven wordt gebracht.”³ Ook “heksen” en gehandicapten moesten van hem vervolgd en vermoord worden, omdat ze “duivels” zouden zijn. Vrouwen waren in zijn ogen alleen maar broed- en baarmachines die in dienst van God kinderen moesten krijgen en daarvoor zo nodig in het kraambed behoorden te sterven.

Smaadschrift

Het meest maniakaal ging Luther tekeer tegen joden. Zelfs in een tijd waarin religieus antisemitisme doodnormaal was en joden als tweederangs mensen werden behandeld, viel zijn volkomen doorgedraaide en uitzinnige jodenhaat velen toch nog op. “Hij is een meester in het verdraaien, kwaadspreken, lasteren en overdrijven”, stelde bijvoorbeeld zijn - eveneens antisemitische - tijdgenoot Erasmus.¹ In “Over de joden en hun leugens”, een van de afschuwelijkste antisemitische smaadschriften aller tijden, noemt Luther de joden onder meer “Gods- en profetenmoordenaars”, “bloedhonden”, “duivelskinderen”, “leugenaars”, “adderengebroad”, “volksverleiders”, “woekeraars”, “wurgers”, “rondlummelende schooiers”, “weezinwekkend uitvaagsel” en “schimmelig soepzootje”. Joden zouden “verblind” zijn, “vervloekt”, “boosaardig”, “wraakzuchtig”, “gierig”, “begerig”, “lasterlijk”, “afgunstig”, “hoogmoedig”, “bezeten”, “halsstarrig” en “onverbeterlijk”. Ze zouden “ons” overheersen, “ons” water vergiftigen, en “onze” kinderen stelen, hen doorboren en hun bloed opvangen om dat te verwerken in matses, joodse broden. Ze zouden “ons ongeluk” zijn.⁴ Met grof geschut brengt Luther vrijwel het hele arsenaal aan antisemitische mythes en stereotyperingen in stelling. Alleen het raciale antisemitisme ontbreekt bij hem vanzelfsprekend, want dat werd pas ontwikkeld in de negentiende eeuw.

Luther was een van de eersten die zei dat men zich van de joden moest ontdoen door hen allemaal te doden. Bij hem begint de ideologie van de “Endlösung” van de “Judenfrage”, het gruwelijke streven naar een wereld zonder joden. Eeuwenlang hadden de

christelijke machthebbers en ideologen betoogd dat het jodendom als religie overbodig was geworden en weg moest. Door de geboorte van Jezus, de veronderstelde zoon van God, zou de belofte van de komst van de messias zijn vervuld. Nu de joden Jezus niet als de messias wensten te aanvaarden en hem zelfs zouden hebben gekruisigd, zouden ze door God zijn verworpen en veroordeeld. God zou de joden hebben gestraft door hen voor eeuwig in ballingschap te sturen. Hij zou niet langer de joden als het uitverkoren volk beschouwen, maar de christenen.

“Daarom nu en voor altijd: weg met de joden!”, luidde de kern van Luthers aanbevelingen aan de autoriteiten in zijn tijd. Want “wij dragen er schuld aan dat wij hen niet dood slaan”. Hij spoorde de machthebbers aan om werk te maken van de jodenvervolgving. “Terwijl de vorsten en de overheden erbij zitten te snurken met hun mond open, laten ze de joden uit hun geopende beurzen en kasten nemen, stelen en roven wat ze willen. Dat wil zeggen: ze laten zichzelf en hun onderdanen door de woekerpraktijken van de joden kwellen en uitzuigen en zich met hun eigen geld tot bedelaars maken. De joden echter verkeren in ballingschap en behoren beslist niets te bezitten en hetgeen zij bezitten behoort in feite ons toe, want ze werken niet en verdienen dus niets van ons. Daarom behoren wij hen ook niets cadeau te geven. Toch bezitten zij ons geld en ons goed en zijn zo onze heren in ons eigen land, terwijl zij in ballingschap zijn. Wanneer een dief 10 gulden steelt, dan moet hij hangen, pleegt hij straatroof, dan kost hem dat de kop. Een jood echter, wanneer hij door zijn woeker 10 ton goud steelt en rooft, is liefdevoller dan God zelf”, klaagt Luther, bij wie dit sociaal-economisch antisemitisme soms zelfs nog de overhand lijkt te krijgen boven het traditionele religieuze antisemitisme. “Het is hun schuld dat wij ons in het zweet moeten werken om ons geld en goed te verdienen. Zij zitten intussen achter de kachel te luilakken. Ze nemen het er goed van, vreten, zuipen, laten winden en leven prinsheerlijk van wat wij door onze arbeid verkregen. Ze houden ons gevangen en leggen beslag op onze goederen door hun vervloekte gewoeker. Ze bespotten ons en ze verachten ons omdat wij werken en hen luie edelen laten zijn ten koste van het onze en de onzen.” Vanuit een door hemzelf verzonnen underdogpositie verweet Luther de machthebbers dat ze zich door joden lieten overheersen. In feite echter werden de joden in de tijd van Luther veelal onderdrukt, vogelvrij verklaard en verdreven.

Tv-kwis

“Al kan men Luther niet schuldig verklaren aan de misdaden van de nazi’s, van zijn mede-aansprakelijkheid voor de opkomst en voor de misdadige geschiedenis van dit antisemitisme is hij niet vrij te pleiten. Op zijn minst moet men zeggen dat mede door Luther de drempel van verdrijving naar liquidatie van de joden beduidend is verlaagd”, aldus Süß. Wat Hitler heeft gedaan, heeft Luther aangeraden, met uitzondering van de gaskamers. Luther was een wegbereider van de shoah. Dat is de onontkoombare conclusie die men uit Luthers geschriften moet trekken. Hij stelde in “Over de joden en hun leugens” in een zevental punten een pogrom-programma op dat de nazi’s in de twintigste eeuw consequent hebben uitgevoerd, te beginnen met de Kristallnacht op 9 november 1938. “Ten eerste moet men hun synagogen of scholen in brand steken en wat niet wil branden moet men met aarde overdekken, zodat geen mens er een steen of een sintel meer van ziet, voor eeuwig niet”, aldus Luther. Verder riep hij op om de huizen van joden te verwoesten, hun religieuze boeken af te nemen, hun rabbijnen op straffe van de dood te verbieden voortaan nog te onderwijzen, hen een straatverbod te geven, hen “het woekeren” te verbieden, al hun geld en sieraden in beslag te nemen, en dwangarbeid voor “jonge sterke” joden in te voeren. En als de machthebbers dit allemaal niet wilden of konden doen, dan moesten ze de joden in elk geval “het land uitdrijven, richting Jeruzalem”, aldus Luther. Onder zijn invloed gingen Duitse vorsten de joden meer vervolgen.

De nazi’s hoefden Luthers systematische demonisering van de joden niet aan te dikken om er dankbaar gebruik van te kunnen maken. In 1923 prees Hitler Luther als het grootste Duitse genie, die “de Jood zag zoals wij hem pas vandaag beginnen te zien”.¹ In de dagen na de Kristallnacht schreef de bisschop van Thüringen juichend dat Luther, geboren op 10 november 1483, zich geen mooier verjaardagsgeschenk had kunnen wensen. Ook tijdens de Tweede Wereldoorlog beriepen veel kerkelijke machthebbers in Duitsland zich op Luther om het vernietigingsbeleid tegen Joden te rechtvaardigen. Tijdens de Neurenbergprocessen na de oorlog verdedigde Julius Streicher, hoofdredacteur van het antisemitische hetzeblad Der Stürmer, zich door aan te geven dat zelfs een door vriend en vijand bejubeld “genie” als Luther de Joden haatte. “Hij zou vandaag beslist in mijn plaats op de beklaagdenbank hebben gezeten, als “Over de joden en hun leugens” door de aanklagers ingebracht zou zijn”, aldus Streicher.

Ook de laatste jaren is Luther nog steeds flink populair. In 2003 belandde de reformator tijdens een Duitse tv-kwis op de tweede plaats van “grootste Duitser” ooit en in de film “Luther” werd hij neergezet als “Duitse held die de Middeleeuwen beëindigde”. Ook de sociaal-democratische SPD en Die Grünen hebben Luther gepromoot als bevrijder en hervormer en als symbool van de Duitse natiestaat.⁵ De Lutherse Wereldfederatie (LWF) neemt sinds de jaren 80 weliswaar nadrukkelijk stelling tegen antisemitisme, maar weigert om Luthers medeverantwoordelijkheid voor de jodenvervolging door de nazi’s onder ogen te zien. Luther wilde geen Kristallnacht, beweerde de lutherse emeritus hoogleraar Boendermaker in een reactie op de studie van Süss. Maar een pogrombeleid tegen joden was nu juist precies wat de kerkhervormer voorstelde. Ook de nieuw gevormde Protestantse Kerk in Nederland (PKN), bestaande uit 2,3 miljoen hervormden, gereformeerden en lutheranen, zal zich meer met Luthers antisemitisme uiteen moeten gaan zetten. Als LWF-lid wil de PKN ook opkomen voor “de lutherse traditie” binnen het Nederlandse protestantisme. De vraag is of de PKN daarbij wel voldoende afstand gaat nemen van “de lutherse traditie” van jodenhaat.

Harry Westerink

Noten

1. “Luthers theologisch testament”, René Süss, 2006.
2. “Maarten Luther”. Op: Wikipedia-website <http://nl.wikipedia.org/wiki/Maarten_Luther>.
3. “Maarten Luther: een aartskatholiek”, Martin van Amerongen. Op: Groene-website <www.groene.nl/1996/12/mva_luth.html>.
4. “Over de Joden en hun leugens”, Maarten Luther, 1543.
5. “Martin Luther, ein Vorbild?”, Michael Kraus. Op: Projektwerkstatt-website <www.projektwerkstatt.de/religion/luther/luther_vorbild.html>.

Koningshuis en kolonialisme

In “De parels en de kroon” behandelt wetenschapper Gert Oostindie de relatie van het koningshuis met de Nederlandse koloniën in “de Oost” en “de West”. Het is het eerste boek over dit onderwerp en het schetst een interessant beeld. In de tijd van de stadhouders werd het huis van Oranje-Nassau vooral gebruikt als een symbolische autoriteit, want de macht lag toen in handen van de regenten. Dat veranderde bij koning Willem I, die zeer geïnteresseerd was in de koloniën. Onder zijn leiding en met eigen investeringen werd in 1824 de Nederlandsche Handel-Maatschappij opgericht. In Nederlands-Indië werd op advies van Johannes van den Bosch, een adviseur van de koning, het beruchte cultuurstelsel ingevoerd. Die dwangarbeid spekte tussen 1830 en 1870 flink de staatskas en ook het eigen vermogen van Willem I. Willem III daarentegen was niet echt geïnteresseerd in de overzeese wingewesten. Hij heeft ten onrechte een positief imago gekregen als de koning die de slavernij afschafte. Zijn bijdrage daaraan werd tot grote proporties opgeblazen om zo een blijvende band tussen het koningshuis en de koloniën te creëren. De houding van de koloniën ten opzichte van het koningshuis varieerde nogal. In “de West” waren zowel witten als zwarten vanwege de veronderstelde belangrijke rol van Willem III in de afschaffing van de slavernij flink koningsgezind. In “de Oost” hingen alleen de kolonisatoren, plaatselijke elites en de inwoners van de Molukken het koningshuis aan. Na de dekolonisatie werden in Indonesië alle verwijzingen naar de Nederlandse monarchie snel verwijderd, terwijl Suriname en de Nederlandse Antillen meer oranjegezind bleven. Tegenwoordig probeert Oranje zich naar de Antillen toe op te werpen als de hoeder van de multiculturele samenleving. Het koningshuis wil zoveel mogelijk mensen eensgezind onder de Nederlandse vlag zien te scharen. *“De parels en de kroon”, Gert Oostindie. Uitgeverij: Bezige Bij, € 19,90. ISBN: 9789023422556.* Roel Nagel

Recensies

Stemmen in het duister

“Stemmen in het duister” is een sterk autobiografische roman van de in 1996 overleden Poolse schrijver Julian Strykowski. Het verhaal speelt zich af in een orthodox-joodse gemeenschap in Polen aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog. Antisemitisme viert hoogtij en het gevaar van pogroms ligt constant op de loer. De gemeenschap wordt echter nog meer op z’n kop gezet door de opkomst van moderne progressieve stromingen als de vrouwenbeweging, het socialisme en het zionisme. Maar ook de verschillende opvattingen over het geloof zorgen voor twisten of worden gebruikt als argument in onderlinge machtsstrijden. Het verhaal wordt verteld vanuit de positie van de familie van de vijfjarige Aronek. Zo staat zijn vader symbool voor de orthodoxe haarklovers. Hij is melammed (onderwijzer) in zijn eigen cheider (religieuze privé-school) en wordt vanwege zijn eigengereide opvattingen spottend “de agent van God” genoemd. Zijn zus Chamarjem is juist een voorbeeld van een moderne vrouw die breekt met patriarchale tradities, en die haar eigen plan trekt. Het boek wordt door veel recensenten gezien als een goede weergave van het Joodse leven destijds in Polen. Strykowski, zelf Jood, homo, atheïst en voormalig zionist en communist, legt de nadruk op het verzet van vooral de jongere generaties tegen de ouderwetse leefwereld van hun orthodoxe ouders. De Joodse gemeenschap in Polen werd tijdens de sjoa echter totaal vernietigd. Strykowski schreef het boek als reactie op het neerslaan van de Joodse opstand in het getto van Warschau. Hij wilde een grafsteen oprichten voor de wereld van zijn jeugd. Hij schreef het boek direct na de oorlog, maar het kwam pas uit in 1956. Waarschijnlijk omdat de autoriteiten vonden dat er binnen de nieuwe communistische orde geen plaats was voor “de Joodse kwestie”. Het is een erg boeiend boek dat bovendien erg mooi geschreven is. Strykowski maakt veel gebruik van dialogen, wat in het geval van de religieuze discussies soms wel eens wat doorbijten vereist, maar je tegelijk ook juist meesleurt in de wereld van Aronek en zijn familie. Een absolute aanrader. *“Stemmen in het donker”, Julian Strykowski. Uitgeverij: De Geus, € 22,50. ISBN: 9789044505962.* Jan Tas

Het weldadig karakter onzer natie

“Vlijt, vaderlijke tucht en het weldadig karakter onzer natie” is de zeer toepasselijke ondertitel van het boek “De proefkolonie” van Wil Schackmann. Daarin wordt minutieus uit de doeken gedaan hoe begin negentiende eeuw in Drenthe een werkkolonie voor de armen tot stand kwam. Het begon allemaal met een landelijke inzamelingsactie door de kersverse Maatschappij van Weldadigheid, onder voorzitterschap van prins Frederik, de jongste zoon van koning Willem I. Stuwende kracht achter het initiatief was de toen 38-jarige generaal-majoor Johannes van den Bosch, die later in het koloniale Indië het beruchte cultuurstelsel zou invoeren, een systeem van meedogenloze dwangarbeid. Het boek beschrijft de aankomst en het leven van de eerste 52 kolonisten in het net aangelegde dorp Frederiksoord. De Maatschappij wilde verarmde landgenoten uit hun toestand van “diepe ellende en daaruit spruitende zedelijke verbastering” halen. In het nog woeste Drenthe zouden ze leren met landarbeid de eigen kost te verdienen. En daardoor vanzelf betere mensen worden. “Het weldadig karakter onzer natie” ging gepaard met een flink portie paternalisme en controlezucht. Het dorp werd omgeven met sloten opdat de kolonisten er niet vandoor zouden gaan. En “de desertie wordt door ene herkenbare soort van kleding moeilijk gemaakt”, constateerde een journalist. Al lezende krijgt men het idee de kolonisten werkelijk te kennen, alsof het om een roman gaat. Voormalig kraker Schackmann heeft het voor elkaar gekregen om via een reeks historische bronnen een levensecht beeld te schetsen van de naar Frederiksoord gedirigeerde leden van de onderklasse, hun manier van leven en hun behandeling door de gegoede klasse. Hij heeft oog voor grappige details en laat iedereen in zijn waarde, ook de “weldadige” klasse. Een fascinerend boek over een bijna vergeten stukje vaderlandse geschiedenis. *“De proefkolonie”, Wil Schackmann. Uitgeverij: Mouria, € 18,50. ISBN: 9789045848549.* Eric Krebbers

Gebladerte-reeks

De Fabel van de illegaal publiceert via de Gebladerte-reeks brochures over allerlei voor links belangrijke thema’s. Bestellen? Maak € 3,00 per brochure (inclusief porto) over op giro 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden. Vermeld duidelijk je adres en de code van de brochure.

G1	De schaduwzijde van de antroposofie <i>Kritiek op o.m. de Vrije Scholen, Triodosbank en BD-landbouw</i>
G2	Het hellende vlak van de New Age <i>Tegen de Celestijnse Belofte, theosofen en Gemrod</i>
G3	De wereld volgens Dwarsligger <i>Columns en poëzie vanaf de onderkant van de samenleving</i>
G4	De Leidse acties van het E.L.F. <i>Over ideeën en praktijken van de radicale milieubeweging</i>
G5	De fascistische “gene zijde” van Jozef Rulof <i>Jomanda's inspiratiebron ontmaskerd!</i>
G6	Mannenstrijd! <i>Solidaire mannen tegen het patriarchaat</i>
G7	De Alphense illegalenbajes De Geniepoort <i>Over het opsluiten van onschuldigen in Nederland</i>
G8	Elk hart een tijdbom <i>Poëzie van de activist en Dunya-prijswinnaar Harry Westerink</i>
G9	Extreem-rechts aan de vrouw gebracht <i>Fascisten zien de vrouw het liefst achter het aanrecht</i>
G10	Repressieve hulpverlening <i>Tegen de psychiatrie, de medische industrie en euthanasie</i>
G11	De politiek van sekten en goeroes <i>Tegen de Dalai Lama, Nieuw Akropolis en Summit Lighthouse</i>
G12	Leiden, stad van razzia’s <i>Over apartheid en illegalenvervolging in Leiden</i>
G13	“Van nature links?” <i>Biologisme, de Natuurwetpartij, dierenbevrijding en sjamanen</i>
G14	In actie tegen de Alphense illegalenbajes. Deel 2 <i>Actie-ervaringen van De Fabel van de illegaal</i>
G15	Politiek voorbij links en rechts? <i>Over taz, conspiracy, new age, nieuw-rechts en Hollywood</i>
G16	Katapult <i>Politieke cartoons en strips van Ka</i>
G17/1	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 1 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G17/2	Nieuw-rechts en de beweging tegen globalisering. Deel 2 <i>Over MAI, WTO, Seattle, Goldsmith en het IFG</i>
G18	Daklozenkranten en de illegalenjacht <i>De Haagse softe sector blijkt spijkerhard</i>
G19	Solidair met Baskisch links-nationalisme? <i>Over internationalisme en anti-nationalisme</i>
G20	Bevolkingspolitiek <i>Hoe staten voortplanting, sterfte en migratie willen beheersen</i>
G21/1	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 1 <i>Over religieus antisemitisme en kort-door-de-bocht anti-kapitalisme</i>
G21/2	Het wereldbeeld van het antisemitisme. Deel 2 <i>Over antisemitisme en anti-zionisme</i>
G22	Katastrofe! <i>Tweede serie politieke cartoons en strips van Ka</i>
G23	De kwartiermakers van Fortuyn <i>Over opiniemakers, nationalisme en fundamentalisme</i>
G24	Vrouwen zonder papieren <i>Uitbuiting en geweld in de illegaliteit</i>
G25	Migratiebeheersing <i>Alleen bruikbare vluchtelingen en migranten nog welkom?</i>
G26	Volk noch vaderland <i>Derde bundel poëzie van Harry Westerink</i>
G27	De wegbereiders van Wilders <i>Elf opiniemakers en een politicus tegen migranten</i>
G28	Christenfundamentalisme <i>Over extreem-rechts in een religieus jasje</i>
G29	Nieuw Rechts <i>De schokkende feiten over een extreem-rechtse partij</i>
G30	Van multiculturalisme naar integratiedwang <i>Info en actie tegen verplichte inburgering</i>

Tegen racisme en migratiebeheersing

De Fabel van de illegaal is een radicaal-linkse basisorganisatie. Sinds de oprichting in 1990 streven wij naar een vrij-socialistische, feministische en ecologisch duurzame samenleving. Dat kan alleen via een fundamentele omwenteling van de sociale en bezitsverhoudingen op wereldschaal. Centraal in onze politieke analyse staat de bevolkingspolitiek die staten voeren om de omvang en de ‘kwaliteit’ van de bevolking te beheersen, nodig om het kapitalisme optimaal te laten functioneren. Migratiebeheersing speelt daarbij een belangrijke rol.

De Fabel heeft de strijd tegen migratiebeheersing tot speerpunt gemaakt. Daarbij werken wij liefst samen met migranten en vluchtelingen. Die worden door de staat aan een rigide selectie onderworpen. Sommigen worden bruikbaar geacht en tijdelijk ingezet als arbeidskracht, anderen blijvend en die worden dan gedwongen tot integratie. Het merendeel wordt echter niet nuttig geacht en afgewezen. Zij worden vervolgens gedeporteerd of geïlegaliseerd. De “illegalen” worden uitgesloten van alle voorzieningen, uitgebuit in bedrijven en opgejaagd door de politie. Na arrestatie volgt opsluiting, deportatie of dumping in de illegaliteit. Het beleid is daarbij erg seksistisch. Vrouwen worden zelden als politiek vluchteling erkend, en de meesten krijgen slechts een afhankelijke verblijfsvergunning waardoor ze gedwongen worden om jarenlang bij hun man te blijven.

De overheid probeert de migratiebeheersing voortdurend effectiever te maken. Daarvan getuigen de invoer van het sofi-nummer, de Koppelingswet, de nieuwe Vreemdelingenwet, de bouw van steeds meer illegalenbajessen, de razzia’s, de identificatieplicht, de gedwongen integratie en ook de “vrijwillige” terugkeer. In een poging dat beleid te rechtvaardigen komen politici en opiniemakers met allerlei labels over “illegalen” en “allochtonen”. Ze sluiten daarbij nauw aan bij het al veel langer levende racisme en nationalisme. Er ontstaat zo een klimaat waarin de gevestigde parlementaire politiek steeds verder afglijdt naar rechts. Bestaande extreem-rechtse groeperingen krijgen zo een steuntje in de rug.

Daad bij het woord

- De Fabel steunt zelforganisaties van migranten en vluchtelingen bij hun strijd voor gelijke rechten. Bekende voorbeelden uit het verleden zijn het kerkasiel van Iraanse vluchtelingen, de hongerstakingen van “witte illegalen”, en de acties van gevluchte Turkse dienstweigeraars.
- De Fabel steunt individuele illegalen via een spreekuur. Wij proberen afgesloten voorzieningen weer open te breken en werken tevens aan steunstructuren, zoals de stichting Gezondheidszorg Illegalen Leiden (GIL).
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle aspecten van de migratiebeheersing. Onze speciale aandacht gaat momenteel uit naar de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en “vrijwillige” terugkeer.
- De Fabel onderzoekt en bestrijdt alle vormen van extreem-rechts, racisme en nationalisme. Onze speciale aandacht gaat nu uit naar de partij Nieuw Rechts. Daarnaast keren we ons tegen nazi’s, rechtse opiniemakers en religieuze fundamentalisten.
- De Fabel publiceert een gelijknamige tweemaandelijks krant tegen racisme. Wij brengen ook regelmatig brochures uit in de Gebladerte-reeks over uiteenlopende, voor links belangrijke thema’s. Daarnaast beheren wij een linkse bibliotheek met tienduizenden boeken, tijdschriften en knipsels over zeer uiteenlopende terreinen en vormen van linkse politieke strijd.

Steun aan illegalen

- Woon je in de Leidse regio, en heb je geen verblijfspapieren of ken je iemand zonder verblijfs-papieren? Kom langs, of bel De Fabel
- voor gezondheidszorg. De Fabel kan maandag, woensdag en vrijdag tussen 14:00 en 17:00 uur een dokter, tandarts, de GGD, kraamhulp, maatschappelijk werk of psychische hulpverlening regelen. Al deze hulp kan gratis.
 - voor juridische en andere steun. De Fabel houdt iedere woensdag tussen 14:00 en 17:00 uur spreekuur. Je kan dan steun krijgen bij het vinden van een advocaat. Ook geeft De Fabel advies bij problemen rond trouwen of officieel samenwonen en bij allerlei andere problemen die samenhangen met het leven zonder verblijfsvergunning, en met uitsluiting en tegenwerking door instanties.

Krant tegen racisme

Voor minimaal € 18,00 per jaar ben je al Fabel-donateur en ontvang je onze tweemaandelijke krant gratis thuis. Minima kunnen volstaan met € 10,00. Overmaken op girorekening 95225 t.n.v. St. Gebladerte te Leiden o.v.v. “donatie”.
Lay-out: Zwart op Wit, Delft
Drukkerij: Albani, Den Haag
ISSN: 1566-158X
Oplage: 900
Wil je tussentijds per e-mail af en toe actie-aankondigingen en discussiestukken van De Fabel ontvangen? Stuur dan een e-mail naar <info@defabel.nl> met de tekst “Fabel Nieuws”.

Aftrekbare giften

De Fabel krijgt geen overheidssubsidie. Financiële bijdragen zijn zeer welkom. De Fabel is erkend als “algemeen nut beogende instelling”, waardoor giften aftrekbaar zijn van de belasting. Graag overmaken op girorekening 4418467 t.n.v. De Fabel van de illegaal te Leiden o.v.v. “gift”.

Adres

Koppenhinksteeg 2, 2312 HX Leiden
Tel: 071 512 7619
Fax: 071 513 4907
Bereikbaar maandag, woensdag en vrijdag: 14:00-17:00 uur
Spreekuur voor illegalen op woensdag: 14:00-17:00 uur
E-mail: <info@defabel.nl>
Fabel Website: <www.defabel.nl>
Fabel Archief: <www.gebladerte.nl>